

ADVENTO KALENDORIUS 2021

PIRMAS LAIŠKELIS

Labas!

Aš Kalėdų Senelio pagalbininkė - Elfė Noja! Kuo tu vardu?

Parašyk : _____

Labai malonu su tavimi susipažinti!

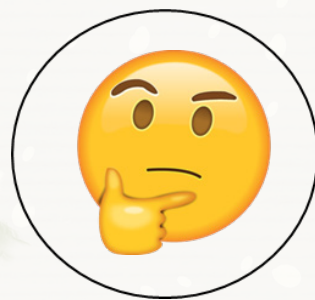
Ech... Štai prabėgo dar vieni metai ir į visų mūsų duris beldžiasi ne kas kitas, o adventas. Beliko 24 dieneles laukimo ir išauš pati geriausia metuose šventė – Kalėdos! Ar labai lauki? Ar geras,-a buvai? Jei vieną kitą šunybę ir iškrėtei, nieko baisaus! Kalėdų Senelis viską mato, ir žino, kad daugiau taip nedarysi. Aš – ištikimiausia Senelio pagalbininkė ir ištisus metus padėdau jam vesti sąrašą gerų ir blogų vaikų. Kartą paklausiau Senelio, iš kur vaikai žino, kada elgiasi gerai, o kada blogai? Net jis susimąstė ir iš tiesų nežinojo, ką man atsakyti! Tad, kaip geriausia Senelio padėjėja, skubu į pagalbą ir šiais metais nusprendžiau tau papasakoti, kaip būti geru vaiku ne tik, kad per Kalėdas gautum dovanų, bet kad ištisus metus būtum geras žmogutis. Todėl norėjau paklausti, ar žinai kas yra dorybės? Jei ne, aš tau tuoj papasakosiu.

Dorybės, tai tokios charakterio savybės, kurios svarbios kiekvienam iš mūsų – ir tavo mamytei, ir tėveliui, ir tetai, ir tavo draugėms ir draugams – visiems visiems. Dorybes svarbu auginti tam, kad būtum ne tik geras žmogus, bet ir laimingas. Jos tau padeda pasiekti tikslų, susirasti draugų ir kurti gražius santykius. Kad būtų paprasčiau, pabandyk įsivaizduoti, jog savo širdelėje renki ženkliukus. Kiekvienas iš jų papuoštas spalvingu paveikslėliu, simbolizuojančiu tam tikrą dorybę, kaip pavyzdžiui, ženkliukas, ant kurio nupaišyta širdelė – tai meilė, ant kito ženkliuko – susikabinę žmogeliukai – tai draugiškumas. Kiekvieną dieną į savo širdelę renki tau pačius gražiausius ir svarbiausius ženkliukus ir dedi juos į mažą stalčiuką, taip parodydamas,-a, kad jie tau labai svarbūs. Jei priėjai ir apsikabinai mamytę – vadinasi širdelėje turi meilės ženkliuką, jei pagelbėjai draugui,-ei – turi pagalbos ženkliuką ir taip toliau. Kad viskas būtų dar aiškiau, per šias ateinančias 24 dieneles aš tau pabandysiu parodyti svarbiausius ženkliukus, kuriuos kiekvienas iš mūsų, kartu ir tu, turėtum nešiotis savo širdelėje ne tik dėl Kalėdinių dovanų, bet kad kiekvieną dieną augintum savo gerą širdelę ir ji būtų diiidelė didelė!

Taigi, jei tau buvo įdomu sužinoti, kas tai yra dorybė, ir įdomu, kas tavęs laukia ateinančias dieneles šiuose laiškuose, sveikinu! Nuo šiol tavo širdelėje naujas ženkliukas – **SMALSUMAS!**

Tai ne šiaip sau dorybė! Jei tai nešiosi širdelėje, kasdien sužinosi daug naujų ir įdomių dalykų, tad būti smalsiu labai svarbu. Jei skaitai šį laiškėlį pats,-i, reiškias buvai pakankamai smalsus,-i, kad išmoktum raideles skaityti. Esi šaunuolis,-ė ir šiandien žengei pirmąjį žingsnį tapimo geresniu žmogučiu link!

Įrašyk, kokią dorybę šiandien sužinojai:

Tai tavo ženklelis, išsikirk jį!

ANTRAS LAIŠKELIS

Labas! Šiandien tau papasakosiu, kas yra **MEILĖ**.

Ar myli savo tėvelius? O senelius? Jei taip, tu jau puikiai žinai, ką reiškia meilė! Tai – svarbiausia iš visų, nes jei nemylėtume, visos kitos dorybės netektų prasmės. Tavo tėveliai šį ženklelį taip pat nešiojasi savo širdelėse, nes iš jų meilės gimei tu. Dabar tu kiekvieną dieną tėveliams gali parodyti, kaip stipriai juos myli – apsikabinti, padėti, pradžiuginti.

Paprašiau savo draugės Elfės Lukos papasakoti, kas jai yra meilė:

„Oi, meeilė... Meilė tai pats gražiausias dalykas! Man meilė yra, kai manimi rūpinasi. Pavyzdžiui, kai sergu ir mamytė verda man arbatą, šiltai apkloja ir visuomet budi šalia. Arba kai prieš miega paseka pasaką, kad lengviau ir saldžiau užmigčiau, o ryte padaro sumuštinį! Man meilė, kai draugai pasiteirauja kaip man sekasi. Dar meilė, kai kiti man padeda. Va, kaip aną dieną! Tu, Noja, matei kaip man sunkiai sekėsi nešti Kalėdinių dovanų maišą, todėl pribėgai ir man padėjai! Dar man meilė, kai pradžiugina mažomis staigmenėlėmis. Senelė mane dažnai pradžiugina pačiais skaniausiais sausainiais, o tėtė atneša nuskintą gėlelę. Meilė, kai man liūdna, o draugai mane linksmina – daro pačias juokingiausias grimasas, pasakoja iš koto verčiančias istorijas, kol pralinksmeju ir pradedu kvatotis taip, kad pilvelį skauda! Net ir dabar prisiminus taip gera širdelėje – žinau, tai meilė...“

Įrašyk, kokią dorybę šiandien sužinojai:

O kas tau yra meilė, mano mažasis drauge? Nupiešk man!

TREČIASIS LAIŠKELIS

Labas! Čia vėl aš, Noja. Kaip praėjo tavo dienele? Ačiū už piešinį! Matau, kad supratai, ką reiškia mylėti. O vakar ar pasakei mamytei, kad ją myli? Ar apsikabinai ir pabučiavai prieš miegą? Jei taip, aš labai tavimi didžiuojuosi!

Kadangi man teko išstisus metus tave stebėti ir padėti Kalėdų Seneliui nuspręsti, į kuri sąrašą papulsi, ir kokias dovaneles gausi, supratau, kad tu man labai patinki! Norėčiau būti tavo drauge. O ar žinai, kas yra

DRAUGYSTĖ?

Net neabejoju, kad turi gerų draugų, tad draugystės ženklelį šiandien jau užsidirbai. Būtinai kiekvieną ženklelį išsikirpk ir pasidėk saugioje vietoje, kad niekad nepamirštum, kokios dorybės yra pačios svarbiausios!

O aš taip pat turiu draugų, bet vienas iš jų – Paulius, mano pats geriausias draugas. Kartu mes puoselėjame savo draugystę. Tai svarbu, nes žinau, kad visada galiu pasitikėti Pauliumi. Mes puikiai sutariame, kartu leidžiame daug laiko ir mums visuomet smagu! Kai Pauliui liūdna, aš tai sužinau pirma ir būtinai paklausiu, kas jį liūdina, leidžiu pasipasakoti, išklausu, paguodžiu ir patariu, nes taip elgiasi draugai. Kai jam linksma ir man linksma! Kartu mes krečiame įvairiausias išdaigas! Žiemą žaidžiame sniego karą, lipdome sniego senius, vasarą kartu laipiojame į medžius, statomės tvirtoves, prisikuriame įvairiausių istorijų ir įsivaizduojame, jog esame savo tvirtovės valdovai. Mes ir Kalėdines dovaneles visiems pasaulio vaikams kartu pakuojame. Kartais paišdykaujame, kol Senelis mūsų nesudrausmina. Paulius – mano pats geriausias draugas ir tvirtai žinau, kad jis bus su manimi ne tik kai linksma, tačiau ir kai norisi verksti.

Koks tavo geriausio,-ios draugo,-ės vardas? Parašyk, man įdomu!

Įrašyk, kokią dorybę šiandien sužinojai:

Nupiešk linksmą šypsenėlę :) prie piešinių, kurie parodo, kaip turi elgtis geras draugas ir liūdną šypsenėlę :(nupiešk prie piešinių, kurie parodo, kaip negalima elgtis su draugu. Piešinėlius nuspalvink.

PADĖTI

SKRIAUSTI

NESIDALINTI

ŽAISTI KARTU

KETVIRTAS LAIŠKELIS

Labas, drauge! Ar galiu tave vadinti savo draugu,-e? Valio!

Iš vakarykštės užduotėlės turėjai sužinoti, kad draugai turi vienas kitam padėti. Ar prie to paveikslėlio nupiešei linksmą veiduką? Jei taip, tu puikiai susidorojai su mano užduotele!

PAGALBA, tai dar viena dorybė, kurią privalu nešiotis širdelėje. O padėti reikia ne tik draugams. Padėti reikia tėveliams, pavyzdžiui, jei matai, kad mamai sunku vienai tvarkytis namus – susitvarkyk savo žaislus, pasiklok lovele, taip padėsi mamytei. Jei matai, kad mama gamina valgyti, taip pat gali pasiūlyti savo pagalbą, ji labai apsidžiaugs, o tu galbūt išmoksi maišyti tešlą, įmušti kiaušinių, nuplauti daržoves ir daryti daugybę darbelių, kuriuos tavo tėveliai daro kasdien. Jei matai, kad tavo tėvelis tvarko sugedusį čiaupą, paklausk, gal ir jam reikia padėti – paduoti atsuktuvą, palaikyti reikalingą detalę ar surasti nukritusį varžtą. Padėti turėtum išmokti ne tik šeimos nariams, bet ir draugui, mokytojai, senelei, galbūt net gyvūnėliui, kuriam reikia tavo pagalbos!

Žinok vieną svarbią taisyklę – jei duodi tu, kiti duoda tau. Taip yra ir su pagalba. Jei būsi paslaugus,-i ir padėsi kitiems, jie irgi tau padės, kai reikės pagalbos! Tad niekada nebijok pasiūlyti padėti ir paprašyti kitų pagalbos.

O ar žinai pasaką apie Raudonkepuraite? Tai pats geriausias pavyzdys, kokia pagalba yra svarbi! Juk kas jei ne Raudonkepuraite ir medžiotojas būtų išgelbėję senelę nuo baisaus vilko? Jei dar nesi girdėjęs,-ius šios istorijos, būtinai paprašyk tėvelių ją pasekti, tau labai patiks! Ir man močiutė ją sekdamo prieš miegą, kai buvau mažytė.

O tu ar esi kada padėjęs,-iusi kitam, kai reikėjo pagalbos? Gal padėjai tėčiui įkalti vinį? O gal senelei panešti sunkų maišą? Gal katinėlį pamaitinai?
Papasakok man!

Šiandieną į širdelę įsidėk pagalbos ženkliuką ir prisimink – padėti kitiems yra labai svarbu!

Įrašyk, kokią dorybę šiandien sužinojai:

Paveikslėlyje vaikas padeda mamytei ruošti maistą. Nuspalvink paveikslėlį ir paprašyk tėvelių, kad tau leistų jiems kuo nors padėti namų ruošoje. Gal kaip ir paveikslėlyje, šiandien išmoksi įmušti kiaušini?

PENKTAS LAIŠKELIS

Labas! Na, tai ar padėjai vakar tėveliams? Kaip tau sekėsi? Jei viskas pavyko, tu tikras,-a šaunuoli,-ė! Jau turi net keturis ženklelius!

Kad jau prakalbom apie maistą, tai šiandien supažindinsiu tave su dar viena svarbia dorybe, tai – **SAIKAS**.

Turbūt esi girdėjęs,-usi žodžius „Tik per daug neprisivalgyk saldumynų!“ . Taip, taip, kiekvienas vaikystėje esam juos girdėję. Žinau, kaip paragavus skanėsto kartais tiesiog negali sustoti. Mmmm... Net šnekant apie tai kaupiasi seilės . Jei esi tai jautęs, žinai ir kitą dalyką – kad persivalgius labai skauda pilvelį... O kai skauda pilvelį visai nebūna smagu, ar ne? Tam mums ir reikalingas saikas! Tik turėdami saiko nesiskūsime, kad skauda pilvelį, gerai jausimės ir būsim laimingi. Ir tai galioja ne tik saldainiams, nevalia per daug nei limonadų prisigerti, nei kitokių gardėsių padauginti!

O ar žinai, kaip smagu žaisti ir kaip nesinori sustoti? Atrodo, žaistum ir žaistum, kad tik nieko daugiau daryti nereikėtų, taip? Man irgi šitaip yra buvę. Bet nevalia pamiršti ir dalykų, kuriuos privalu padaryti, pavyzdžiui, paruošti namų darbus! Taip, taip, viskam reikia saiko. Kaip nevalia yra per ilgai užsisėdėti ruošiant pamokas, nes vėliau skaudės akeles, taip nevalia ir žaisti visą laiką, nes liks neparuošti namų darbai. Atsimink tai, viską reikia daryti su saiku. Taip būsim sveiki ir laimingi – nuo gardumynų persivalgymo neskaudės pilvelio ir dantukų, nuo pamokų ruošos neskaudės akycių, o žaidimai netrukdydys padaryti darbelių, kuriuos privalu padaryti.

Kad būtų lengviau atsiminti, išmok šiuos žodžius: Geras vaikas aš esu, darau viską su saiku!

Na, įrašyk, kokią dorybę šiandien sužinojai:

ŠEŠTAS LAIŠKELIS

Labas! Kaip ir kiekvieną dieną su tavimi sveikinuosi aš, Elfytė Noja! Na, kaip tau sekasi skaityti laiškėlius? O užduotėles kaip sekasi spręsti? Ar susidarei dienos planelį? Labai džiaugiuosi, kad kartu taip smagiai leidžiame laiką!

O šiandien aš tau papasakosiu apie vertybę, kurią jau šiek tiek palietėme praeitame laiškelyje kalbant apie _____ (čia įrašyk praeito laiškėlio dorybę. Noriu patikrinti ar atidžiai seki visus laiškėlius!). Pameni, sakiau, kad neturint jo, gali skaudėti pilvelį, dantukus, akeles? Tai va, šiandien pasišnekėkime apie **SVEIKATĄ**. Na taip, visai čia ne jokia dorybė, tačiau kokia svarbi vertybė! Tad negaliu tau apie tai nepapasakoti!

Neretai išgirsi žmones sakant „Sveikata – brangiausias turtas!“. Puikiai žinau, kol tu dar jaunutis, -ė, sveikata – visai nė motais! Kol kas tavo sveikata rūpinasi tavo tėveliai – kiekvieną rytą ir vakarą primena išsivalyti dantukus, žiemą einant į lauką užmaukšlina kepurę ir apvynioja paaatį bjauriausią šaliką, ar ne taip? O kai susergi – neša tau vaistukus, girdo arbatą, verda sriubas ir šiltai šiltai apkamšo. Visa tai yra dėl to, kad būtum sveikas, -a! O kai susergi, aišku, kad kuo greičiau pasveiktum. Bet žinok, nors tavo tėveliai ir rūpinasi tavo sveikata, jiems turi padėti ir tu! Pati pamenu, kai tik bėgdavau į kiemą žaisti su draugais elfais sniego karą, mama uždėdavo storą, senelės megztą kepurę, kurios aš taaip nemėgau! Tik išbėgus laukan, kol dar nesusirinko draugai, kuo greičiau ją nusimaudavau ir kišdavau giliai giliai į kišenę. Juk vilnoniai siūlai graužia, o ir dūkstant sniege kepurė visuomet užkrenta ant akių. Ir taip mano mamytė manim rūpinosi, o aš to visai nepaisiau, nes nesupratau, kokia svarbi visgi ta, visų taip dažnai minima, sveikata. Aišku, kol nesusirgau... Žinau, kad ir tu karts nuo karto pasukčiau. Žinau, nes mačiau! Bet Seneliui nieko nesakiau, nes suprantu, kaip jautiesi. Vis dėlto patarčiau daugiau taip nedaryti, juk sirgti ir negalėti žaisti lauke su draugais taip nesmagu... Taigi, kad išsaugotum tokį svarbų dalyką – sveikatą, klausyk tėvėlių ir žiemą nenusiimk nei kepurės, nei šaliko, nei pirštinių, o vakare ir ryte, kad ir kaip tingisi, išsivalyk dantukus, prieš mokyklą nepamiršk išgerti, kad ir neskanių mamos duotų vitaminų ir visuomet būsi sveikas, -a! Neteks gulėti lovoje po antklode, kai kiti žaidžia kieme, nereikės eiti pas baisųjį dantistą, kuris keistais gražtais kuisis po tavo burnytę ir niekada neteks važiuoti į ligoninę, kur visai visai, žinok, nesmagu...

Tiesa, nepamiršk svarbiausio – kad būtum sveikas, -a, turi valgyti daug vaisių

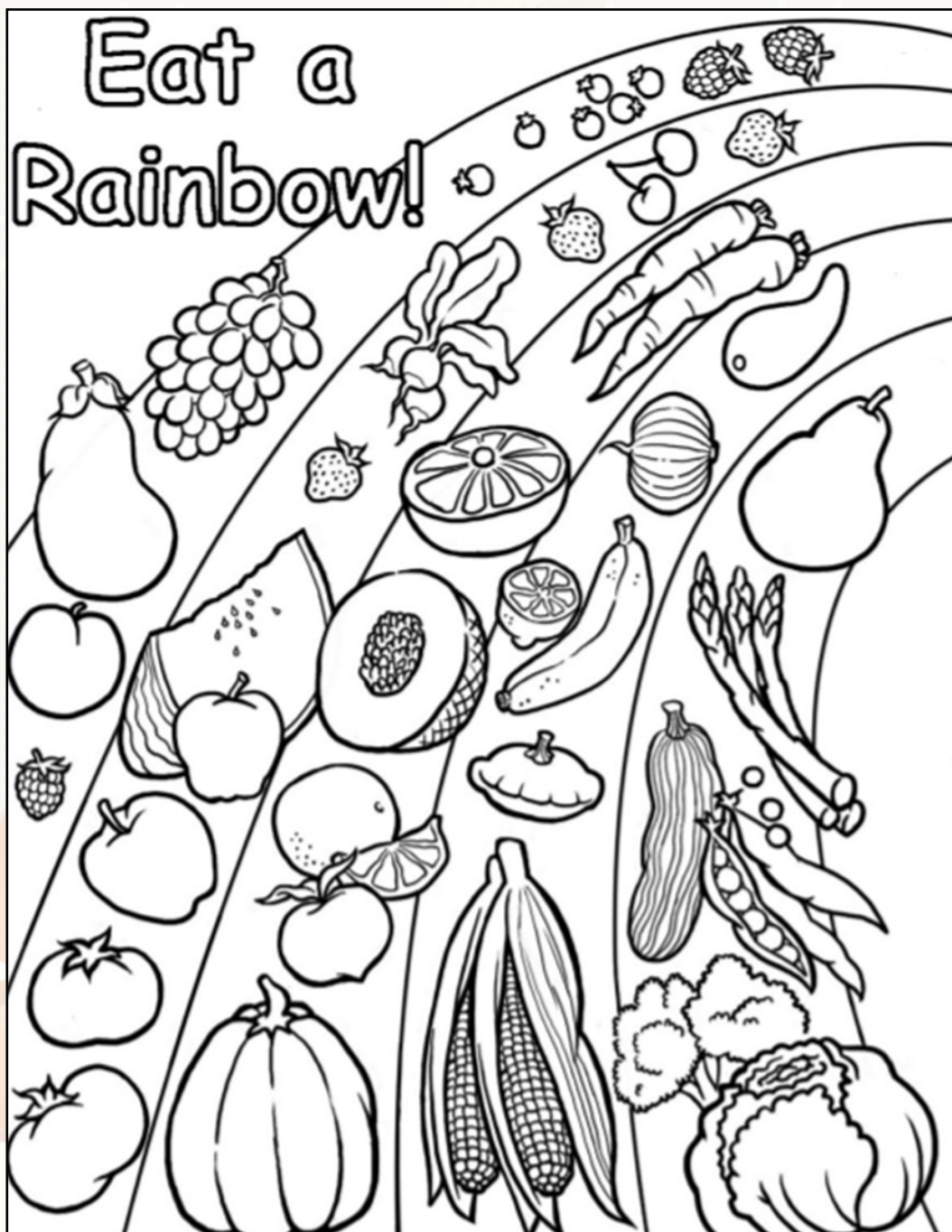
ir daržovių! Tad, kad tai prisimintum, turiu tau užduotėlę.
Ir vos nepamiršau! Ženkliuką!

Taigi, kokią dorybę šiandien sužinojai?

„Suvalgyk vaivorykštę!“

Nuspalvink vaivorykštės juostas ir jose išsidėsčiusius vaisius ir daržoves.
Pirmoji (iš apačios) juosta – žalia, toliau spalvink geltoną, oranžinę, raudoną
ir purpurinę juostas taip, kaip išvardinau, iš eilės. Išvardink visus
pavaizduotus vaisius ir daržoves, tik taip juos galėsi nuspalvinti! Jei nežinai,
klausk tėvelių. Sėkmės!

SEPTINTAS LAIŠKELIS

Labas! Ar išsivalei šįryt dantukus? Tikiuosi, kad išsivalei, nes kitaip greitu metu gali tekti apsilankyti pas dantistę! O ar kada jau ten lankeisi? Jei taip, tu tikrai drąsus,-i! Girdėjau ten būna baisooka... Man niekada neteko lankytis pas dantistę, aš elfė, o dantukai mums negenda! Užtat pažįstu dantukų fėją, ji man daug pripasakojo apie vaikučių drąsą išsitraukti klibančius dantukus. O už tai ji ir palieka po pagalve dovanų. Šiandien ir norėčiau su tavimi pasikalbėti apie **DRĄSĄ**.

Bet pirmiau pakalbėkim apie baimes. Ko bijai tu? Aš, pavyzdžiui, labai bijojau vorų. Labai labai. Jie visuomet man atrodė tokie nedailūs, mažyčiai, bet pikti. Galvojau, kad jie tik ir taikosi man įkąsti ar užsliūkinti kur už apykaklės ir lakstyti kutenant savo mažomis kojytėmis. Brrr... Bet kartą, kai buvau viena kambaryje, pamačiau vorą, visai nedidelį, plonomis ilgomis kojytėmis, tipenantį link mano lovos. Taip stipriai suspigau, bet niekas neatėjo man padėti.

Nežinojau, ką ir bedaryti, o kaip ir buvau besiruošianti atsigulti miegoti. Griebiau į ranką šlepetę ir buvau jau beužvožianti jam, kai jis atsisuko į mane ir tyliai tyliai tarė:

- Neskriausk manęs, aš gi tavęs visai nenoriu gąsdinti. Tik šiuo keliu, per tavo pagalvę, keliauju į kamputį už sienos lentelių pas savo šeimyną. Turiu 15 mažylių ir kaip tik skubėjau juos suguldyti miegeliui, gal net pasaką pasekti. Prašau, tik leisk man praeiti.

Aš net nustėrau, niekada nebuvo girdėjus voro šnekant. Bet galbūt todėl, jog niekad nesiklausiau, o pamačius bėgdavau kiek kojos neša arba stipriai stipriai rėkdavau. Nuo to karto nebebijau nei vieno vabalėlio, nes žinau, kad nei vienas iš jų nenori manęs nuskriausti.

Taigi, tą akimirką, kai pažvelgiau savo baimei (voriukui) į akis – baimė išnyko. Tai ir yra drąsa. Kai, kad ir kaip bijai, perlipi per tą nemalonų jausmą ir drąsiai pasakai „aš nebebijau, man juk nieko blogo nenutiks!“. Taip ir tu žinok, pasaulyje gali būti daug baisių dalykų, tačiau turi žengti drąsiai ir pažvelgti savo baimėms į akis, tik taip jos išnyks!

Taigi, kokią dorybę šiandien sužinojai?

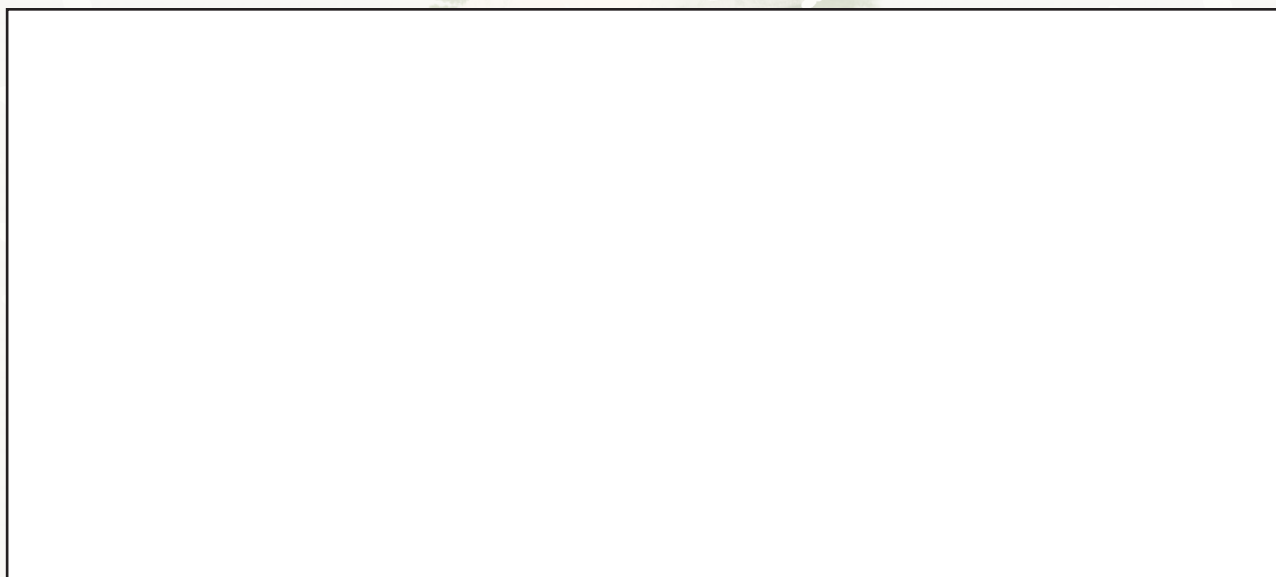
— — — — —

Aš tau jau papasakojau, ko bijojau, dabar tavo eilė. Viename kvadratėlyje nupiešk man tai, ko labiausiai bijai, o kitame tai, kaip tą baimę galėtum nugalėti. Pavyzdžiui, jei bijai tamsos – įjungi šviesą, o jei bijai voro – paprašai tėvelių, kad jį išneštų į lauką. Man bus labai įdomu sužinoti tai, ko bijai ir kaip su tuo susidoroji!

Baimė: _____

Ginklas jai nugalėti: _____

AŠTUNTAS LAIŠKELIS

Labutis! Ačiū tau už piešinėlius ir drąsą man papasakoti ko bijai! Labai džiaugiuosi, kad turiu tokį,-ią puikų,-ią bičiulį,-ę kaip tu!

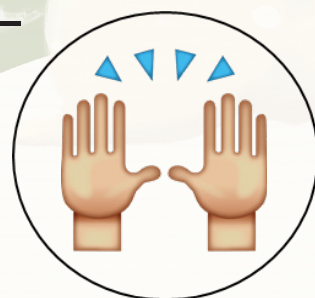
Na, o šiandien norėčiau tau papasakoti apie SAŽININGUMĄ. Ar žinai, ką reiškia būti sąžiningam? Leisk aš tau paaiškinsiu. Jei turi broliuką ar sesę, turbūt yra tekę dalintis kažką perpus, taip? Tai va, kai mamytė sako, kad saldainį pasidalykite pusiau, ar sąžiningai sau ir sesei arba broliui atiduodi lygią pusę? Ar kartais susukčiauji ir pasiimi sau didesnę? Aš prisipažinsiu, ne kartą esu savo draugui Elfui Pauliui davusi mažesnę pusę, o sau pasilikau didesnę. Bet dabar visai tuo nesididžiuoju! Žinau, kad negerai pasielgiau, nes jei Paulius taip padarytų man, aš būčiau labai nepatenkinta, juk taip NESĄŽININGA! Taip, taip, nesąžininga, todėl dabar taip nebesielgiu.

Sukčiauti ir apgaudinėti kitų negalima ir žaidžiant žaidimus. Žinau, kad kartais labai stipriai norisi laimėti, bet jei tai darai nesąžiningai ir džiaugsmas laimėjus nėra toks didelis. Ar tau teko kada su tuo susidurti? Ar kas nors su tavimi kada žaidė nesąžiningai? Jei taip, turbūt žinai, kaip nesmagu, kai kiti sukčiauja.

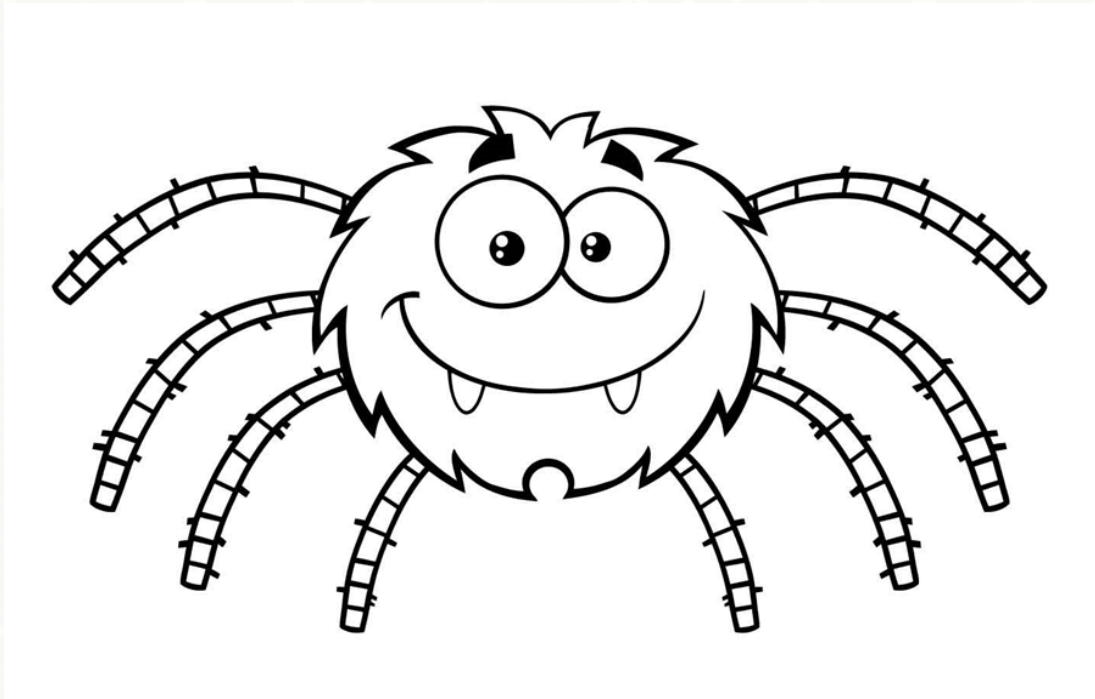
Būti nesąžiningam reiškia ne tik sukčiauti, bet taip pat ir meluoti ir apgaudinėti kitus. To taip pat nevalia daryti, jei nori būti sąžiningas, nes juk žinai, kaip elgsiesi su kitais tu, taip jie elgsis ir su tavimi. Taigi, šiandien viena iš tavo užduotelių – paprašyti tėvelių, kad prieš miegą tau leistų paklaustyti pasakos „Paršelio sąžinė“ (ją gali rasti Youtube programėlėje). Ji tau papasakos, kas nutiko paršeliui, kuris buvo nesąžiningas ir visiems melavo.

Tikiuosi, jog tu nesi melagėlis,-ėlė ir niekam nemeluoji!

Taigi, kokia dorybė šiandien papildys tavo kolekciją? Įrašyk!

Šiai užduotelei paprašyk šeimos nario pagalbos – paprašyk, kad kas nors tau šią pasaką pasektų ir padėtų vorui vynioti jo tinklą. Bet pirmiau, nuspalvink ir išsikirpk šį voriuką, jo dar prireiks. O tu būsi pagrindinis veikėjas šioje pasakoje!

Jums reikės: iškirpto voro, siūlo, žaislinio sunkvežimio (galite pakeisti bet koku kitu žaislu) ir pyragaičio arba kito skanėsto bei monetų.

Tada papasakokite šią istoriją (galite ją pakeisti, kad atitiktų jūsų turimas priemones):

Petriukas visą rytą galvojo apie žaislinį sunkvežimį, kurio labai norėjo (parodykite žaislinį sunkvežimį). Jis buvo toks blizgantis, turėjo daug judančių detalių ir galėjo sklęsti įvairių garsinių signalų. Jis svajoto turėti tokį sunkvežimį. Bet šiandien nebuvo jo gimtadienis. Šiandien buvo jo broliuko Sauliaus gimtadienis.

Petriuko mama tvarkė namus ir ruošėsi ypatingai gimtadienio vakarienei. Prieš pat pietus Petriuko mama paprašė jį padaryti svarbų darbą. „Petriuk, – pasakė ji, – mes dar turime parnešti dovaną Sauliui.“ Iš piniginės ji išėmė šiek tiek pinigų. „Ar galėtum nubėgti ir parnešti ją iš mūsų gatvėje esančios žaislų parduotuvės?“ (Duokite vaikui monetą arba banknotą).

Petriukas paėmė pinigus ir nuėjo gatve link parduotuvės. Visai šalia įėjimo ant šaligatvio jis pastebėjo voriuką. (Parodykite vorą.) Pasigirdo, tarsi voras sakytu: „Ei! Pakelk mane!“ Petriukas apsižvalgė ir pakėlė voriuką.

Voriukas žvilgėjo, jo kojelės buvo ilgos ir plonos. Jis pažvelgė į Petriuką ir tarė: „Žinai, juk už pinigus, kuriuos tu turi, galėtum nusipirkti tą išsvajotą sunkvežimį.“

Vaiko riešą apvyniokite siūlu.

Paklauskite:

- Kaip elgtis Petriukui? (Jis galėtų atsispirti pagundai išleisti pinigus sau ir padaryti tai, ką pažadėjo mamai.)

Petriukas užėjo į parduotuvę ir pažvelgė į žaislinį sunkvežimį. Jis nusinešė žaislą prie kasos ir sumokėjo už jį visus pinigus. Voras nusijuokė ir piktai nusišypsojo, dar šiek tiek tinklo siūlo apvyniodamas apie Petriuko rankas.

Apvyniokite siūlu suglaustas vaiko rankas.

Eidamas namo Petriukas kurį laiką buvo laimingas. Staiga jis prisiminė brolių ir mamą. Jeigu jie pamatytų, ką jis padarė, jie labai nusiviltų. Ką gi jam dabar daryti? „Nesijaudink, – sušnibždėjo voriukas. – Gali paslėpti šį naują žaislinį sunkvežimį, ir jie niekada nesužinos, kad jį turi.“ Petriukas nusprendė, kad tai vienintelė išeitis, taigi, grįžęs namo, jis iš kart nuėjo į savo kambarį ir paslėpė žaislą po lova. Voras dar kelis kartus siūlu apvyniojo Petriuką.

Apvyniokite siūlu vaiko kūną.

Paklauskite:

- Ką Petriukui derėjo padaryti? Ar šiuo atveju paslėpti žaislą buvo vienintelė išeitis?

Petriukas užėjo į virtuvę. Jam šiek tiek palengvėjo, žinant, kad niekas nepamatys žaislo, bet vis vien jis nesijautė gerai. Virtuvėje jis pamatė nuostabų padėklą su pyragaičiais, kuriuos mama iškepė Sauliaus gimtadieniui. Petriukas buvo alkanas. „Tu alkanas, – pasakė voras. – paimk pyragaitį. Jų tiek daug ir niekas net nesužinos.“ Jis pagalvojo, kad vienas pyragaitis gal būt numalšins alkį ir padės jam pasijausti geriau. Taigi, nuo padėklo jis paėmė vieną pyragaitį, o likusius perstumdė taip, kad niekas to nepastebėtų. Voras nusijuokė ir dar stipriau apvyniojo Petriuko kūną siūlu.

Dar kelis kartus apvyniokite siūlu vaiko rankas ir kūną, kad jam būtų sunku laisvai judinti rankas.

Paklauskite:

- Petriukas buvo alkanas. Kaip jam derėjo pasielgti? Kas nutinka kiekvieną kartą, kai jis pasielgia nesąžiningai? (Melas vis labiau ir labiau jį supančioja.)

Petriukas vis labiau grimzdo į melą. Kai mama paklausė, ar kas nors suvalgė pyragaitį, jis nenorėjo nemalonumų, todėl pasakė: „ne“.

Dar labiau apvyniokite siūlu vaiko kūną.

Kai priartėjo brolio vakarėlio laikas, voras jam priminė, kad jis turės bėdų, kai visi pamatys, kad jis neturi dovanos, kurią parnešti prašė mama. Taigi jis paėmė pinigus, kuriuos matė gulint ant spintelės ir išsėlino iš namų į parduotuvę nupirkti dovanos broliui. Voras nusijuokė ir dar stipriau apvyniojo Petriuką.

Dar labiau apvyniokite siūlu vaiko kūną.

Paklauskite:

- Petriukas daro vieną blogą darbą po kito, o viskas prasidėjo nuo vieno neteisingo žingsnio. Ką turėtų padaryti Petriukas, kad tai liautųsi?

Tą naktį Petriukas negalėjo užmigti. Jis jautėsi siaubingai. Jis nuėjo pas mamą ir papasakojo visą tiesą – kad jos pinigus išleido žaisliniam sunkvežimiui, kad suvalgė pyragaitį ir kad paėmė pinigus, už kuriuos nupirkė dovaną broliui. Papasakojęs tiesą, jis pasijutė daug geriau. Mama jį apkabino. Ji pasakė: „Džiaugiuosi, kad viską papasakojai. Žinoma, tavo veiksmai buvo blogi, bet rytoj mes viską ištaisysime“. Kitą dieną jie gražino sunkvežimį į parduotuvę, ir Petriukas padėjo mamai iškepti pyragaičių visai šeimai.

Padėkite vaikui suprasti, kaip vienas melas veda prie kito ir kaip greitai melas mus supančioja. Pakabinkite paveikslėlį su voru, kad jis primintų apie melo pinklių pavojų.

Galite pateikti ir kelis kitus gyvenimiškus pavyzdžius, kai vaikai gali susigundyti pasielgti nesąžiningai, pavyzdžiui, kai tėvai paklausia, kas ant grindų paliko žaislus.

DEVINTAS LAIŠKELIS

Labas! Kaip gyveni? Ar patiko vakarykštė užduotėlė? Manau, kad tau turėjo pasisekti puikiai. Na, išduosiu paslaptelę – šiandienos užduotis tau tikrai patiks, nes kalbėsime apie humorą. Įdomus žodis, ar ne? Tuoju apie tai pasikalbėsime, bet prieš tai parašyk, kokius dar žodžius žinai iš H raidės. Jei nesugalvoji – paprašyk tėvelių pagalbos.

Šauniai padirbėjai! O dabar apie humorą. Trumpai tariant, tai – juokai. Aš labai mėgstu kvatotis tiek, kad net pilvelį ir žandus skauda! Manau, ir tu sutiksi, kad juoktis ir pokštauti yra labai smagu. Tačiau ne tik smagu, bet ir sveika – Kalėdų senelis mums sakė, kad juokdamasis žmogutis gamina vitaminą C. Nežinau, kaip tai vyksta, bet tai reiškia, kad kuo daugiau juokiamės – tuo sveikesni esame. Argi ne šaunu?! Mes, elfai, prieš miegą visada kuriame juokingas istorijas. Kai iki soties prisikvatojame, tada miegas būna pats saldžiausias, o nuotaika ir kitą rytą puiki. Tačiau papasakosiu tau, kuo humoras dar yra ypatingas...

O buvo taip – kartą elfytė Luka iš Kalėdų Senelio dirbtuvių nešė sunkią žaislų dėžę. Norint iš namelio išeiti į lauką, pirmiausia reikia nusileisti laiptais. Lipančią nuo paskutinio laiptelio Luką išgąsdino prabėganti pelytė, o ši – paslydo, aukštyn švystelėjo dėžę, o pati nukrito į sniegą. Gerai, kad eidama pro šalį viską mačiau ir tuoj pat atskubėjau pažiūrėti, ar viskas gerai. Vargšė Luka taip verkė susimušusi kojytę! Nežinodama, kaip ją paguosti, pamaniau, kad galėčiau bent jau pralinksminti. Taigi, paėmiau ir sakau:

- Luka, ar žinai, kur rasti dramblių?
- Eee... Ne...
- Ten, kur pametei!

Luka iškart pralinksinėjo, nusišypsojo. Apsidžiaugiu ir klausiu vėl:

- O ar žinai, kas visad žiemą krenta, bet niekad nesusižeidžia?
- Nežinau...
- Snaigės!

Elfytei visai jau pasidarė linksma, net ašarėles nusivalė. Tad klausiu vėl:

- O su kuo tu košę valgai?
- Su uogiene,- sako Luka.
- Keista,-sakau,- dažniausiai košė su šaukštu valgoma!

Kad žinotum, kaip tada Luka prapliupo juoktis! Visai pamiršo apie maudžiančią kojytę, tik juokės ir juokės už pilvelio susiėmusi. O man taip linksma, taip gera, kad galėjau draugei pagelbėti. Galiausiai padėjau jai surinkti išsibarsčiusius iš dėžės žaisliukus. Ji man padėkojo, nes kažgi ar kas kita, jei ne **HUMORAS**, būtų ją nuraminęs ir padėjęs pamiršti skausmą. Taigi, žinok, kad humoras ne tik nuotaiką praskaidrinti gali, bet ir liūdesį nuvyti šalin. Žinoma, atmink, kad ne visada ir ne iš visko galima juoktis! Kartais taip gali žmogutį ir įžeisti, ir nuliūdinti dar labiau. Todėl pokštauti irgi reikia saikingai ir atsargiai, štai, pavyzdžiui, nutikus tokiai bėdelei kaip ši.

Linkiu tau šiandien daug gero juoko!

Parašyk, apie kokią dorybę pasakojau tau šiame laiškelyje:

O dabar, kaip ir žadėjau, esu tau paruošusi smagią užduotėlę. Tuščiuose tarpuose įrašyk savo sugalvotus žodžius, kad gautūsi gražus sakiny. Pasitelk vaizduotę, kad juokelis būtų kuo šmaikštesnis! Jei reikės, paprašyk tėvelių pagalbos.

Vieną gražią dieną aš ėjau į _____
_____, nes norėjau _____
_____. Pakeliui sutikau
_____, ji,-s buvo apsirengęs ,-usi _____
_____. Buvo labai juokinga. Aš jam
pasiūliau _____, o ji,-s paėmė
ir suvalgė. Tada iš kuprinės išsitraukiau _____
_____, o ji,-s sugalvojo _____
_____.

DEŠIMTAS LAIŠKELIS

Labas! Aš kaip ir kiekvieną dieną su tavimi sveikinuosi. O tu man ar atsakai „labas“, nors ir tavęs negirdžiu? O kieme ar sveikiniesi su savo kaimynais? O mokykloje, ar pasakai „laba diena“ mokytojams? Pasisveikinti yra pirmasis **MANDAGUMO** žingsnelis. Bet tai dar ne viskas. Šiandien pasitelkiau kitų žmonių pagalbą, o jie man papasakojo 19 mandagumo taisyklių. Skaityk ir įsidėmėk.

1. Kai ko nors prašai, sakyk „prašau“.
2. Kai ką nors gauni, sakyk „ačiū“.
3. Nepertraukinėk kalbančių, nebent nutiko kas nors netikėto.
4. Jei būtinai kažko reikia, pradėk sakinį nuo žodžio „atsiprašau“ – tai mandagiausias būdas įsiterpti į pokalbį.
5. Jei abejoji, ar galima kažką daryti, pirmiausia atsiklausk leidimo. Tada vėliau tikrai neteks gailėtis.
6. Kai žmonės klausia, kaip gyveni, atsakyk, o tada paklausk, kaip jie laikosi.
7. Pažaidus pas draugą namuose, padėkok jo ar jos tėvams, kad leido pasisvečiuoti, ir už smagiai paleistą laiką.
8. Jei durys uždarytos, visada pasibelsk ir palauk, kol atidarys.
9. Visada padėkok už bet kokią gautą dovaną.
10. Nesikeik.
11. Nepravardžiuok žmonių negražiais žodžiais.
12. Jokiais būdais nesišaipyk iš žmonių.
13. Jei į ką nors atsitrenkei, iš karto pasakyk „atsiprašau“.
14. Jei kosėji ar čiaudėji, prisidenk burną. Viešoje vietoje nekrapštyk nosies.
15. Eidamas pro duris, pažiūrėk atgal – galbūt kažkas eina iš paskos, tada prilaikyk duris.
16. Jei matai, kad tėvai, mokytojas ar kaimynė kažką dirba, paklausk, galbūt gali padėti. Jei jie atsako „taip“, padėk – gali išmokti daug naujų dalykų.
17. Jei kas paprašo paslaugos, nesiraukyk, padėk.
18. Jei kas nors tau padėjo, padėkok. Tas žmogus tikrai vėl mielai tau padės ateityje.
19. Valgyk su valgymo įrankiais. Jei nemoki tinkamai jų laikyti, paprašyk tėvų pamokyti arba stebėk, kaip valgo suaugusieji.

Taigi, kokią dorybę šiandien išmokai? Įrašyk!

Nuspalvink svarbiausius mandagumo žodelius. Būtinai juos įsidėmėk ir visuomet būk mandagus,-i!

AČIŪ

ATSIPRAŠAU

PRAŠAU

LABA DIENA

VISO GERO

VIENUOLIKTAS LAIŠKELIS

Labas! Ar su nekantrumu lauki Kalėdų? Ar tiesiog spirgi, kaip nori, kad ta šventė kuo greičiau ateitų? Patikėk, aš taip pat... Bet, žinai, šiandien aš tau papasakosiu apie KANTRYBĘ.

Turbūt jau spėjai susipažinti su tuo, ką reiškia nekantrumas. Kaip pavyzdžiui, lauki kol prasidės tavo mėgstamiausias filmukas, o neįdomi laida per televiziją vis eina ir eina, atrodo, niekad nesibaigs. Ir tu niurzgi, lauki ir niurzgi. Arba kai su šeima ruošiatės kur nors išvykti, tu vis ką svarbaus pamiršti pasiimti, o tavo mamytė tave ragina ruošti, kuo greičiau ruošti, tuomet žinai, ji nekantri, tad geriau jos neerzinti. Arba kai po pamokų visi bėgte pasileidžiate valgyklos link, nes taip nekantru greičiau pabėgti nuo pamokų reikalų, prisėsti prie stalo su klasės draugais ir ne tik skaniai pavalgyti, bet ir skaniai pasijuokti, kartais paišdykauti. Arba kai ruoši namų darbus, o už lango tavo draugai jau kieme žaidžia. Kaip tada nekantru greičiau pabaigti ir skuosti pas draugus, ar ne? Ar tau kada nors taip yra buvę?

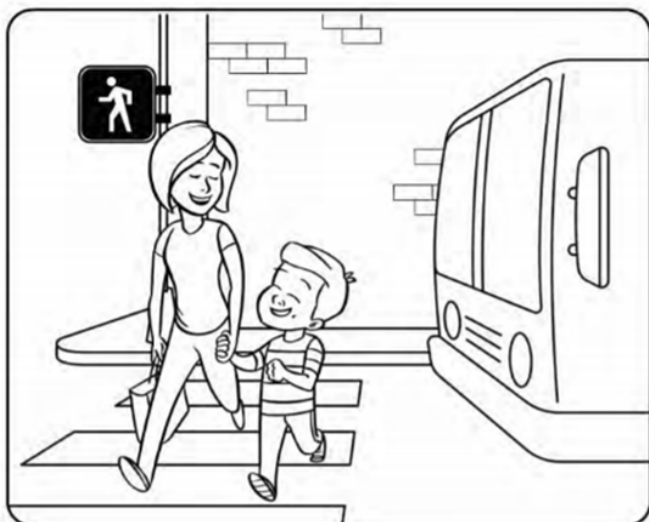
Sugebėti ko nors išlaukti ir yra **KANTRYBĖ**. Turbūt paklaustum, kodėl svarbu būti kantriam? O tai ne šiaip sau. Sugebėti būti kantriam yra svarbu, nes tik pas tuos, kurie moka laukti, ateina patys gražiausi dalykai. Kai esi nekantrus, nuolat niurzgi, nes kažkur skubi, o lėtai slenkantys žmonės priešakyje tavęs nepraleidžia, arba kai reikia kur nors išeiti, kol kiti ruošiasi, tu širsti ir reikalauji ruošti greičiau. Gyvenime yra daugyybė daugybė atvejų, kai gali būti nekantrus. Bet gali juk ir toks nebūti! Kam patinka niurzgaliai, kurie nuolat bamba po nosimi, širsta ir zirzia, kad tik kas nors įvyktų greičiau, nei tai turi įvykti? Kantrybė daro tave laimingą ir moko vieno svarbiausių gyvenimo malonumų – vidinės ramybės.

Tai ar moki būti kantrus, -i? Jei ne, pats laikas to pradėti mokytis! Vienas iš būdų, kaip išmokti kantrybės, tai atidėti tau malonius dalykus. Pavyzdžiui, jei močiutė davė saldainį – nesuvalgyk jo iškart, kad ir kaip nori, geriau susigalvok laiką, kada galėsi jį suvalgyti, pavyzdžiui, už valandos, arba kai pavalgysi pietus ar vakarienę. Dar gali taip daryti ir su savo mėgstama veikla. Jei labai nori eiti pažaisti, pavyzdžiui, kompiuterinį žaidimą – nelėk iškart to daryti iš karto, vėl nusistatyk laiko tarpą, po kurio jau tikrai galėsi žaisti kiek širdelė geis. Žinau, kad šie pratimai skamba ne taip jau ir smagiai, bet tik taip gali išsiugdyti tokį gerą dalyką, kaip kantrybę. Pamėgink!

Na, tai kokia dorybė šiandien išmokai? Įrašyk!

Surask kuriuose paveikslėliuose berniukas elgiasi kantriai, o kuriuose ne ir juos visus nuspalvink.

DVYLIKTRAS LAIŠKELIS

Laaabas! Kaip ir kiekvieną dieną, čia aš, Noja! Kaip tu laikaisi? Kaip sekasi laukti Kalėdų? Ar džiaugiesi šia žiema?

Šiandien noriu tau papasakoti apie RŪPESTINGUMĄ. Ar turi gyvūnelį? Jei taip, turbūt labai jo prašei tėvelių ir sakei, kad tikrai rūpinsiesi juo, ar ne? Na, ir kaip tau sekasi juo rūpintis? Tikiuosi, kad gerai, ir jei taip, tu šaunuolis,-ė, nes esi rūpestingas,-a! O gal teko kada rūpintis mažąja sesyte ar broliuku? Jei bent viena iš šių situacijų tau pažįstama – tu jau žinai, ką reiškia rūpestis. Bet tai dar ne viskas!

Tavo tėveliai tavimi rūpinasi nuo tos dienos, kai gimei. Ir jei net dabar tau nebereikia, kad tėvelis ar mamytė užrištų tau batukus ar pagamintų sumuštinį, jie vis tiek kasdien tavimi rūpinasi. Kai susižeidi – užklijuoja pleistrą, kai sergi – slaugo, kai esi išvykęs,-usi – skambina ir rūpinasi, ar tau viskas gerai. Taip ir turi elgtis tėveliai. Tačiau rūpintis turi išmokti ir tu, tai labai gera savybė! Pavyzdžiui, geras draugas irgi turi būti rūpestingas. Jei tavo draugui bloga nuotaika, tu turi paklausti, kas nutiko ir išklaudyti, pasiteirauti gal gali kuo padėti, taip pat, jei draugas susižeidė, tavo, kaip rūpestingo bičiulio darbas yra ne juoktis, o priėti, padėti, paklausti, ar viskas gerai ir, jei reikia, iškviešti pagalbą. Taip reikia elgtis su visais tau brangiais žmonėmis – seneliais, tėveliais, draugais ir net jei žmogaus nepažįsti, tačiau matai, kad jam reikia pagalbos – esi geras žmogutis, jei padedi. Pavyzdžiui, jei matai mokyklos koridoriuje liūdną vaiką, kad ir jis būtų iš kitos klasės, gali priėti ir pasiteirauti, ar viskas gerai. Kartais užtenka vieno žodžio, šypsenos, ar ištiestos pagalbos rankos, kad kitas žmogus pasijustų geriau. Pamatysi, kai padedi kitam žmogui, tau pačiam,-iai širdelėje pasidaro gera! Taip elgtis yra svarbu, nes tada žmonės žino, kad jie tau rūpi ir kai tave ištikis nelaimė, tie patys žmonės tikrai pasirūpins tavimi! Tokiems žmogeliukams ne tik Kalėdų Senelis negaili dovanų, patikėk, aš žinau!

Turiu tau užduotėlę! Per šią savaitę pabandyk pasirūpinti bent vienu žmogumi. Gal tai bus vargšas, klūpintis prie gatvės, o tu jam įmesi monetą, gal tai bus nuliūdęs vaikas koridoriuje, ar kieme, prie kurio prieisi ir paklausi, ar jam viskas gerai, gal tai bus senelė, kuriai padėsi nunešti sunkų maišą, o gal net laukinė katytė, kuriai paduosi maistelio! Tai gali būti bet kas. Po to turėsi man papasakoti kaip tau sekėsi ir kaip jauteisi parodęs rūpestį kitam žmogui! Na, o dabar – linksmybės!

Na, tai kokią dorybę šiandien išmokai? Įrašyk!

Rašymo priemone nuvesk liūdną veidelį prie paveikslėlio, kuriame elgiamasi negažiai, ir linksmą veidelį ten, kur matai rūpestį.

TRYLIKTAS LAIŠKELIS

Labas, drauge! Kaip gyveni? Ar tau įdomu skaityti mano laiškelių? Man su tavimi bendrauti labai įdomu! Kalėdos jau visai ne už kalnų, mes jau pusiaukelėje! Liko lygiai tiek pat dienelių, kiek jau bendraujame. Ar nekantrauji? Aš – labai!

Jau žinau, kad žodelį AČIŪ moki. Atsimeni, tai vienas iš mandagumo žodelių. Jį taip pat galime pakeisti ir žodžiu DĖKUI. Žodis dėkui kilo nuo žodžio DĖKINGUMAS, tačiau ar žinai, ką tai reiškia?

Gali pasirodyti, kad dėkingas yra tas, kuris dažnai sako ačiū ir visiems dėkoja. Iš dalies, tai tiesa, tačiau jei dėkoji visiems tik dėl to, kad reikia būti mandagiu, tai dar ne dėkingumas. Dėkingumas yra kur kas daugiau! Taip, būti mandagiam ir nepamiršti padėkoti kada reikia yra svarbu, bet dėkingumas kyla iš vidaus, iš tavo širdelės! Dėkingas yra tas, kuris nuoširdžiai jaučia padėką kiekvienam geram dalykui jo gyvenime. Gal atrodo kiek neaišku, tačiau pabandykim tai išsiaiškinti. Kam jauti dėkingumą? Aš, pavyzdžiui, jaučiu dėkingumą savo tėveliams už tai, kad jie mane sukūrė. Dar jaučiu dėkingumą draugams elfams bei Kalėdų Seneliui už tai, kad jie mane priėmė į savo būrį, mes kartu kuriame nuostabiausią šventę visuose metuose ir džiaugiamės kiekviena dienele! Dar jaučiu dėkingumą kiekvienam pasaulio vaikui už tai, kad tiki Kalėdų Seneliu, kasmet jo laukia ir džiaugiasi šia švente taip pat, kaip mes, ir aš juos su savo elfų komanda galiu džiuginti dovanėlėmis!

Taigi, dėkingumas yra jausmas. Taip pat kaip meilė, apie kurią jau mokėmės, ir pagarba, apie kurią dar tau spėsiu papasakoti. Dėkingas turi būti savo tėveliams, kad jie tave veda per gyvenimą, seneliams, kad jie tavo tėveliams suteikė gyvybę, gamtai ir pasauliui, nes galime kvėpuoti, judėti, kurti, mylėti, džiaugtis, GYVENTI! Gali būti dėkingas ir savo katytei, nes ji taip meiliai murkia ir tave pradžiugina bei nuramina, ar šuniukui, nes gali su juo pažaisiti ar paglostyti ir jis gali būti tavo geriausiu draugu. Reikia būti dėkingam už draugus, kad jie yra tavo gyvenime ir padeda tada, kai tau sunku, būna kartu tada, kai tau linksma. Įsivaizduoji, reikia būti dėkingam net mokyklai! O gi už tai, kad tave kasdien išmoko naujų dalykų ir augi protingas,-a! Dėkingumą reikia jausti kiekvienam geram, nesvarbu mažam ar dideliu, dalykui tavo gyvenime. Dėkoti medžiams, kad gamina mums orą, kuriuo kvėpuojame, visiems gyvūnėliams, net vabaliukams, nes jie taip pat

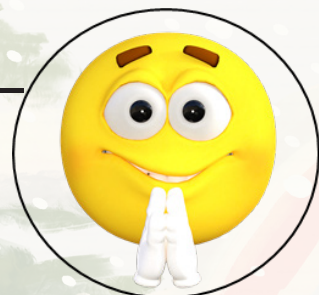
atlieka svarbų darbą mūsų pasaulyje, net gėlytėms, kad jos taip gražiai žydi ir mus džiugina.

Dėkingumas daro mus laimingesnius, nes dėkojant net mažiausiems ir, atrodytų, visai nereikšmingiems dalykams, mes pradėdame juos vertinti ir džiaugtis už tai, kad jie yra. Tai yra laimė! Aš šiandien dėkinga už tai, kad esi TU, ir kad galiu tau rašyti laiškėlius, su tavimi bendrauti, kad daliniesi su manimi savo išgyvenimais ir mintimis. Ačiū tau, kad esi! O už ką šiandien galėtum padėkoti tu? Parašyk:

Kad geriau suprastum, kas yra dėkingumas, ir išmoktum dėkoti ir džiaugtis net mažiausiais dalykėliais, turiu tau užduotėlę.

Kitame puslapyje rasi dėkingumo dienoraštį. Noriu, kad visą savaitę sąžiningai jį pildytum ir kasdien įrašytum arba nupieštum už ką esi tą dieną dėkingas,-a. Tikiu, kad tau seksis puikiai, o man bus labai įdomu sužinoti, už ką gali padėkoti!

Taigi, kokią dorybę šiandien išmokai? Įrašyk!

DĒKINGUMO DIENORAŠTIS

PIRMADIENIS

ANTRADIENIS

TREČIADIENIS

KETVIRTADIENIS

PENKTADIENIS

ŠEŠTADIENIS

SEKMADIENIS

AČIŪ

KETURIOLIKTAS LAIŠKELIS

Labas labas! Čia ir vėl aš, Noja. Tikiuosi, kad tau smagu skaityti mano laiškelių, nes papasakoti aš tikrai turiu dar daug! Šiandien nutariau, kad reikėtų su tavimi pasikalbėti apie supratingumą. Ar žinai, kas tai? Kaip manai, ar esi supratinga,-s? Jei galvoji, kad dar negali atsakyti į šiuos klausimus, kviečiu tave skaityti toliau – aš būtinai tau pamėginsiu viską paaiškinti.

Noriu tau papasakoti, kodėl **SUPRATINGUMAS** yra reikalingas mums visiems. Jis – tai lyg paslaptingas raktas, galintis atrakinti draugystės ir gėrio spynelę. O ši – tavo širdelėje. Kad būtum geras vaikutis ir žmogutis, reikia ne tik gražiai elgtis, bet ir suprasti kitą – bėdoje, kai nesiseka, o taip pat ir laimingą. Visus reikia pamėginti suprasti. Taigi, šios dorybės gali reikėti, pavyzdžiui, **KAI...**

Kai draugas negali atvykti į tavo gimtadienio šventę – **suprask**, kad viskam gali būti rimta priežastis. Žinau, kad nesmagu, tačiau neskubėk pykti! Pasikalbėk, galbūt jis serga, o gal išvyksta į kelionę su šeima.

Kai nori dar šiek tiek pažaisti, o tėveliai liepia eiti miegoti – **suprask**, kad tau, kaip vaikučiui, būtina gerai išsimiegoti, kad augtum didelis,-ė, o nuo ryto mokykloje sektųsi gerai.

Kai mama barasi – ji nori tave sudrausminti, kad kitą kartą elgtumeisi gražiai, o galbūt yra pavargusi po darbo ir nori pailsėti – **suprask** – ji juk niekada nenori tau nieko blogo. Užtat gali nupiešti mamai piešinį ar pasisiūlyti kuo nors padėti, kad ji pasijustų geriau.

Kai draugas blogos nuotaikos – **suprask**, kad jis jos pats pasirinkti negali. Juk ir tu nenori būti liūdnas, taip? Tačiau be priežasties niekada ir nesi! Taigi, pasikalbėk su draugu, galbūt jam kas nors nesiseka, gal neišsimiegojo – pasiteirauk, ar viskas gerai.

Kai tėveliai nenori tau nupirkti naujo žaislo – **suprask**, kad jie tau tikrai nieko negaili. Įsivaizduok savo kambarį, galbūt tu jau turi daugybę nenaudojamų žaisliukų, kurie savo eilės pažaisti laukia metų metus?

Žinoma, kartais supratingumas tai ir suvokimas, kad susižeidusiam draugui reikia pagalbos, kad įžeisto reikia atsiprašyti, o klasioką, kuris pamiršo pinigėlius namuose – pavaišinti bandele.

Kol esi maža,-s, gali būti sunku suprasti, ko norėjau šiandien tave išmokyti.

Bet bėgant laikui tikrai viską pats,-i išsiaiškinsi, tai padariau ir aš, ir tavo tėveliai, ir seneliai. Na, o jei tau viskas pasirodė aišku – sveikinu, tu tikra,-s šaunuolis,-ė! Tavo draugams ir artimiesiems labai pasisekė, kad tave turi. O taip pat ir man, nes galiu su tavimi bendrauti :)

Na, o dabar įrašyk, kokią dorybę sužinojai šiandien:

O štai ir užduotėlė. Nuspalvink šį paveikslėlį pačiomis gražiausiomis spalvomis. Viduryje užrašyta dorybė, apie kurią šiandien tau pasakojau, nepamiršk pagražinti ir jos!

PENKIOLIKTAS LAIŠKELIS

Labas! Kaip tau sekasi laukti Kalėdų? Pameni, viename iš laiškelių kalbėjome apie kantrybę – tikiuosi, kad nepamiršai, kokia ji yra svarbi kiekvienam žmogui, ir tau, ir man! Liko visai ne daug, na, o kol kas, kad laukimas neprailgtų, noriu tau papasakoti apie dar vieną dorybę – OPTIMIZMĄ. Žinau, žodis nelengvas, galbūt ir negirdėtas... Todėl kviečiu tave su juo susipažinti.

Pabandyčiau paaiškinti paprastai. Kartais juk būna niūrių dienų – pamokoje nesisekė, tėveliai subarė, o gal sulūžo mėgstamiausias žaislas... Tokių nutikimų pasitaiko visiems – ir dideliems, ir mažiems, manau, kad ir tau taip yra buvę. Kartais gali būti liūdna ir negera, o kartais ir verksti norisi. Tačiau, pavyzdžiui, kai užsigauni ar išstinka kokia nesėkmė, mamytė ne šiaip sau tau sako, kad viskas bus gerai, praeis, nebeskaudės. Ji linki tau gero, nori, kad nusiramintum, pralinksmėtum. Tačiau noriu, kad žinotum, mano miela,-as drauge, jog visada reikia ir pačiam tikėti, kad viskas bus gerai – sakyti sau, kad kitoje pamokoje seksis geriau, nes pasimokysiu, neišdykausiu ir būsiu gera,-as, todėl mamai neteks manęs barti, o sulūžusį žaisliuką mandagiai paprašysiu tėvelių pataisyti ar nupirkti naują. Jei būdama,-as liūdna,-as galvosi apie gerą – visada nutiks geri dalykai, pamažu pralinksmėsi ir suprasi, kad visas bėdas galima išspręsti. Tai ir yra **OPTIMIZMAS**. Jo prireikia ir stipriausiems sportininkams, ir mažiausiems elfams.

Na, kad suprastum geriau, papasakosiu, kaip buvo nutikę man. Vieną gražią dieną, prieš pat Kūčias, Kalėdų Senelis manęs paprašė į jo žaislų dirbtuves atnešti didelį ir sunkų maišą dovanų, skirtų vaikučiams. Tačiau eidama pro eglučių alėją nepastebėjau, kad maišas užsikabino už šakos ir praplyšo, o kelios dovanėlės pasiliko sniege. Kai Senelis pasigedo pamestų dovanėlių – nejuokais išsigando ir nuliūdo, supratęs, kad vaikučiai nusivils Kalėdų vakarą po eglute neradę taip išsvajotų dovanėlių. Nuliūda ir aš – pasidarė taip gaila, kad pravirkau. Šios šventės visiems tokios ypatingos, o kiekvienas vaikutis svarbus ir man! Tada nusišluosčiau ašarėles ir ėmiau sau galvoti, kad viskas bus gerai, juk galima rasti kokį nors būdą viską pataisyti. Taip ir padariau – sukviečiau būrį savo draugų elfų, kurių paprašiau padėti man ieškoti dingusių dovanėlių. Išvaikščiojome visą Kalėdų Senelio kiemą, kai... mano geras draugas, elfas Julius, atsekė mano pėdas sniege ir rado nukritusias dovanas.

Kiek visiems buvo džiaugsmo..!

Taigi, trumpai tariant, OPTIMIZMAS tai tikėjimas, kad aš galiu, man pavyks, viskas bus gerai. Jis padėjo man liūdesį pakeisti laime – tereikėjo nusiraminti, sau tyliai pagalvoti, kad galiu ir noriu įveikti šią bėdą. Na, o kai kas nors nepasiseks – pabandyk save arba kitus padrąsinti ir tu!

Įrašyk, kokią dorybę šiandien sužinojai:

Štai ir užduotėlė! Jeigu supratai, kas yra optimizmas, tau turėtų puikiai sektis ją atlikti.

Padėk Pabaisiukui Liūdesiukui pralinksmėti – tuos burbuliukus, kuriuose parašyti žodžiai tau atrodo optimistiški – gražūs, mieli, skatinantys stengtis, rašymo priemone nuvesk iki Pabaisiuko, o tuos, kurie skamba ne optimistiškai – išbrauk. Jei bus sunku, paprašyk tėvelių pagalbos. Sėkmės!

Pabandysiu dar kartą!

Aš nenoriu nieko veikti.

Man pavyks.

Pasistengsiu labiau!

Man niekas neišeina.

Aš esu šaunuolis!

Aš neišmoksiu.

Viskas bus gerai.

ŠEŠIOLIKTAS LAIŠKELIS

Labas, kaip tau šiandien sekasi? Tikiuosi, kad puikiai. O aš noriu pasidžiaugti, kad turiu daug smagaus darbo. Kadangi Kalėdos artėja, kasdien reikia joms smarkiai ruoštis. Pavyzdžiui, šiandien nuo pat ryto padedu draugams elfams pakuoti dovanėles. Mano mėgstamiausia spalva yra raudona, todėl labiausiai man patinka žaisliukus vaikučiams pakuoti į raudonos spalvos popierių. Jei savo dovanėlę po eglute rasi puoštą šia spalva – žinok, kad tai mano darbas!

O kokia tavo mėgstamiausia spalva? Man be galo įdomu, parašyk čia:

Beje, šiandien tau papasakosiu apie labai labai svarbią dorybę – **PAGARBĄ**. Ją žinoti ir suprasti turi jau nuo mažų dienelių, nes gerbti reikia visus. Ne ne! Šis žodis, nors ir skamba panašiai, visai nereiškia būti gerbėju! Tai yra visai kas kita. Tuoju tau paaiškinsiu.

Būti kieno nors gerbėju reiškia mėgti, pavyzdžiui, dainininką ar filmuko herojų, jo talentą, kūrybą, savybes ar aprangą. Tada gali savo kambaryje pasikabinti plakatą su mėgstamu veikėju ar nusipirkti marškinėlius su jo atvaizdu. Gal ir tu esi kieno nors gerbėja,-as?

Na, o gerbti reikia ir draugus, ir tėvelius, ir mokytojus, ir nepažįstamus žmones. Taip yra todėl, kad kiekvienas žmogus yra svarbus ir reikalingas, net jeigu jis ir galvoja, atrodo ar elgiasi kitaip nei tu. Pagarbą galima parodyti įvairiai. Žinau, kad esi labai gera,-as, jau daug žinai ir moki, bet noriu tau priminti keletą taisyklių, kurių laikymasis reiškia pagarbą kitam.

su draugais turime elgtis gražiai – nepravardžiuoti, padėti, draugiškai žaisti, išklausyti;

su tėveliais ir artimaisiais – kalbėti mandagiai, nevartoti negražių žodžių, tėvelių turime klausyti, padėti ir mylėti;

kalbėdami su vyresniais žmonėmis, pavyzdžiui, kaimyne, turime kreiptis „jūs“, o ne „tu“, nepamiršti mandagiai bendrauti, visada pasisveikinti, kai reikia – pasakyti ačiū.

gamtą ir gyvūnus taip pat reikia gerbti – laukę nešiukšlinti, o paklydusios katytės neskriausti.

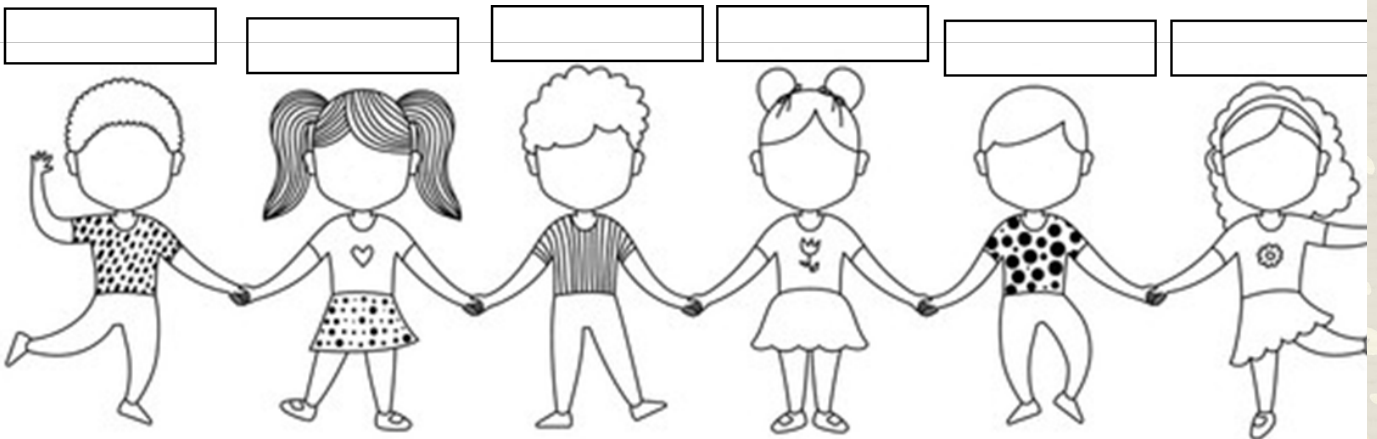
Žinoma, pagarbą galima parodyti ir kitaip – daryti gerus darbus, padėti, pasakyti gražų žodį, nusišypsoti. Pavyzdžiui, mes, elfai, Kalėdų Senelį labai gerbiame, nes jis mus moko ir globoja. Todėl su juo visas pulkas elfų sveikinasi vienu skambiu šūksniu, o jam įėjus į mūsų dirbtuvėles visada atsistojame. Tai – pagarbos ženklas. Galbūt ir jūs mokykloje taip darote, kai į klasę įžengia mokytoja?

Labai tikiuosi, kad tau buvo įdomu ir naudinga. O dabar man jau metas toliau dirbti. Iki kito laiškelio!

Dabar parašyk, kokią dorybę išmokai šiandien:

Šiandien aš tau parengiau tokią užduotėlę – žmogeliukams nupiešk linksmus veidelius – susikibę už rankučių, gerbdami vienas kitą jie yra patys laimingiausi! O virš žmogeliukų įrašyk savo, draugų, tėvelių ar kitų žmonių, kuriuos gerbi vardus. Žinoma, nepamiršk jų nuspalvinti!

SEPTYNIOLIKTAS LAIŠKELIS

Labas! Štai ir aš! Kaip gyveni? Tikiuosi, kad tau patinka skaityti mano laiškučius, o užduotėles sekasi atlikti puikiai. Juk tu labai sumanus,-i! Šiandien noriu su tavimi pasidalyti istorija, kuri man buvo nutikusi praeitą žiemą... O sykiu tave supažindinsiu su nauja dorybe – **ATLAIDUMU!** Na, aš pati visai neseniai su ja susipažinau. Manau, kad žinai, ką reiškia atleisti – kartais tai padaryti tikrai nėra lengva.

Kartą, vėlyvų vakarą, virėja elfė pakvietė visus vakarienės. Mes, elfai, labai mėgstame skaniai pavalgyti, o pavalgę, prieš miegelį, šiek tiek pasišnekučiuoti. Kai jau buvome prisikimšę pilnus pilvelius ir visi kartu sėdėjome aplink židini, nutariau, kad būtų labai gerai dar sukirsti desertą – minkštutėlį sausainį su šokoladu, kurį kaip tik buvau pasilikusi sau. Svajojau, kaip skaniai jį suvalgysiu – tai mano mėgstamiausias sausainis, kuris tiesiog tirpte tirpsta burnytėje. Tačiau atėjusi į tą vietą, kurioje palikau skanėstą, nustebau – čia jo nebuvo. Negali būti, gi žinau, kad palikau jį būtent čia, pamaniau! Dairiausi aplink, kai prie manęs priėjo elfytė Gabija. Pastebėjau, kad jos megztinis aplipęs trupinėliais, o ant lūpyčių – ištirpusio šokolado likučiai. „Labai atsiprašau“, -pasakė ji. „Turbūt tai buvo tavo sausainis“. Negalėjau patikėti, kad ji neatsiklaususi paėmė mano skanėstą. Pasakysiu tau, mano drauge, atvirai – tikrai buvau supykusi, juk sausainis tai ne jos! Tačiau tada Gabija pasakė: „Turėjau daug darbo ir nespėjau į vakarienę... Buvau alkana, todėl pamačiusi sausainį jį pačiupau. Nežinojau, kad jis tavo“. Išgirdusi jos žodžius, supratau, kad supykau veltui. Juk mes, elfai, turime būti vieningi, padėti vieni kitiems, dalytis. Ji buvo labai išalkusi, o aš ką tik pavalgiusi. Supratau, kad jai tikrai labiau reikėjo to sausainio, todėl pasakiau: „Viskas gerai, aš nepykstu. Tikiuosi, kad nors kiek užkandai“. Taigi, nors iš pradžių supykau, vėliau atleidau elfei Gabijai ir tai buvo teisingas sprendimas. Dabar papasakosiu, kokias taisykles turime mes, elfai, ir kurių laikomės, kad visiems kartu gyventi būtų gera, nesipyktume ir būtume laimingi.

Kai elfas netyčia nuskriaudžia ar užgauna, bet iškart atsiprašo – mes atleidžiame, nes tai buvo padaryta netyčia.

Kai elfas padaro ką nors neteisingo, nenorėdamas tavęs iškaudinti ar ižeisti, ir atsiprašo, pavyzdžiui, kaip mano papasakotoje istorijoje – mes atleidžiame, nes jis nesiekė ką nors nuskriausti.

*Kiekvienas iš mūsų turi pagalvoti, ar elfas, ant kurio pykštame, yra kaltas, ir ar nuskr-
iaudė mus tyčia. Kai nusprendžiame, kad pykti nenorime – atleidžiame ir toliau gražiai
draugaujame. Tai ir yra ATLAIDUMAS.*

Taigi, tikiuosi, kad supratai, ką tau norėjau paaikinti. Mokėti atleisti, o taip pat ir pasakyti „atsiprašau“ yra labai svarbu kiekvienam iš mūsų. Tik atmink – nereikėtų piktnaudžiauti kitų atlaidumu ir leisti, kad kiti piktnaudžiautų tavuoju! Linkiu geros dienos, ir primenu, kad iki Kalėdų liko visai nedaug!

Na, o dabar įrašyk, kokią dorybę šiandien sužinojai:

Užduotėlė. Žaidė trys vaikai – Saulius, Rokas ir Viktorija. Staiga Viktorija netyčia sulaužė Roko žaislinį lėktuvėlį. Iš duotų žodelių priskirk kiekvienam paveiksluke pavaizduotam veikėjui žodžius, kuriuos jis galėtų pasakyti šioje situacijoje. Kaip manai, ar Rokas turėtų atleisti Viktorijai?

1

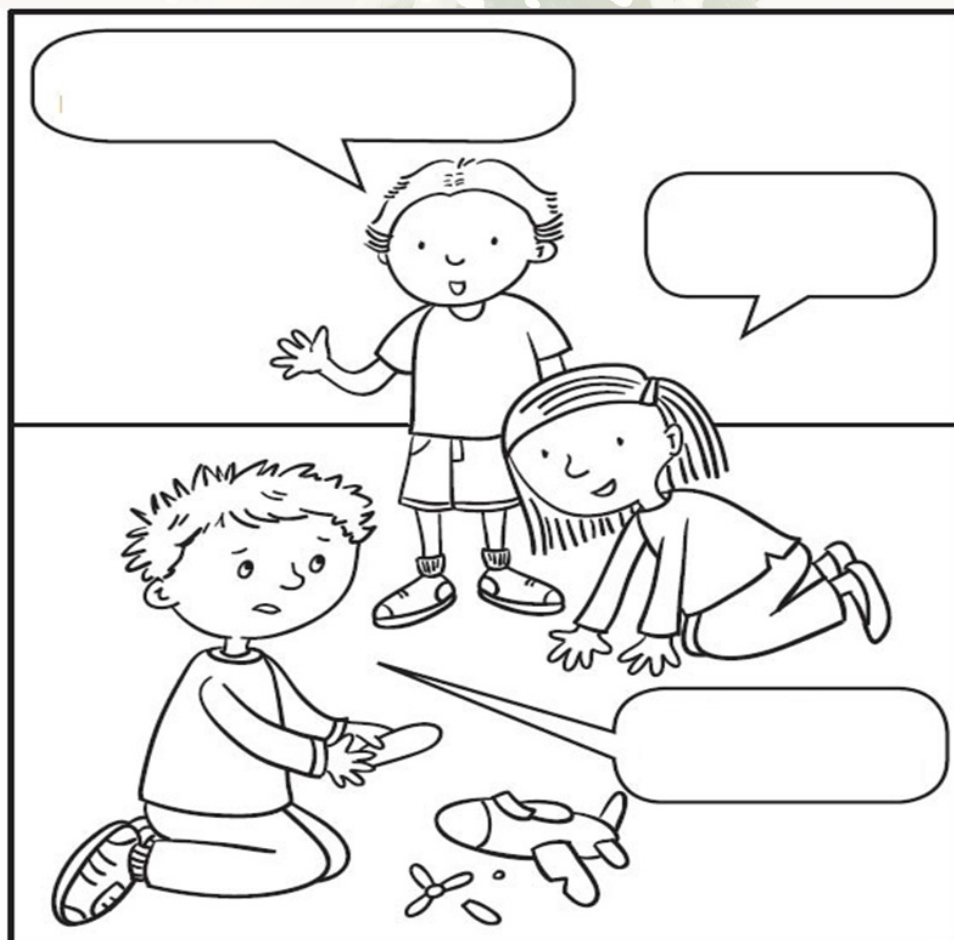
Atsiprašau, Rokai. Nepastebėjau lėktuvėlio ir užmyniau!

2

Mano mėgstamiausias lėktuvėlis... Na, bet nieko, aš tau atleidžiu.

3

Viskas gerai, draugužiai, mano tėtis galės ji sutaisyti!

AŠTUONIOLIKTAS LAIŠKELIS

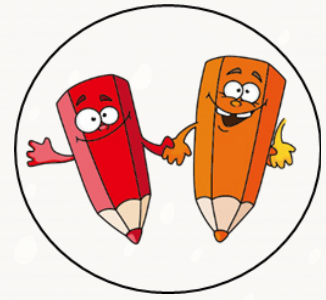
Labas! Nors kasdien tau rašau apie dorybes, šiandien papasakosiu tau apie tai, ką ne visi priskirtų dorybei, tačiau tai lygiai toks pat vertingas dalykas, kurį auginti savyje linkėčiau kiekvienam, ir mažam, ir dideliam! Tai –
KŪRYBINGUMAS.

Tu dar mažytis,-ė, tad ir kūrybiškumo pas tave daaaug, daaug. Juk turbūt mėgsti piešti tai, kad tik šauna į galvą, dainuoti, šokti ar prisigalvoti vis naujų žaidimų, ar ne? O vat paklausk savo mamytės ar tėvelio, ar jie save laiko kūrybingais. Jei atsakys, kad taip – jie tikri šaunuoliai! Tačiau dauguma suaugusių žmonių savo kūrybiškumą užspaudžia giliai savyje ir retai kada drįsta juo pasinaudoti, o tai didelis praradimas... Man kūryba reikalinga kiekvieną dieną, ir ne tik rašant tau šiuos laiškėlius. Nors tie, kas nežino, sakytų, kad kūrybiškumas reikalingas tik norint piešti, rašyti ar dainuoti, t.y. kūrybinėms veikloms, tačiau jie labai stipriai klysta. Ir aš tuoj tau tai įrodysiu.

Prieš einant į mokyklėlę, reikia sugalvoti ką apsirengti, o kad išsirinktum dailų drabužių derinį, reikia kūrybiškumo! Kad mamytė kiekvieną rytą sugalvotų vis naują patiekalą pusryčiams – reikia kūrybiškumo! Kad gražiai įsirengtum savo kambarį – reikia kūrybiškumo! Sugalvoti, kur statyti spintą, lovą, stalą, ką kabinti ant sienos, kaip sudėti žaisliukus, kaip tvarkingai pakloti lovą, visa tai yra ne kas kitas, o KŪRYBINGUMAS.

Mes su kitais elfais esame tikri kūrybininkai! Tai ne tik mūsų darbo dalis kuriant dovanėles, galvojant kaip kiekvienais metais pralinksminti pasaulio vaikučius, tačiau ir kiekvienos dienos dalis. Pabaigę dienos darbus ir pavakarieniavę nuolat susigalvojame įvairių veiklų, žaidimų ir užduotėlių, kad niekada nenustotume auginti savo kūrybiškumo ir kad niekada nebūtų liūdna ar nuobodu! Susėdę prie stalo kalbame apie savo svajones, lipdome jas iš lego kaladėlių, galvojame beprotiškiausias idėjas kitoms Kalėdoms ir kiekvienam elfiukui leidžiame pasisakyti ir nesmerkiamo jo už kad ir pačią neįmanomiausią idėją, rengiame madų šou ir talentų pasirodymus, kuriame fantastines istorijas. Taigi per šias veiklas ne tik iki soties prisijuokiamo, išlaisviname fantazijas ir taip kiekviena diena tampa bent šiek tiek lengvesnė ir laimingesnė.

Tai kokia savybė yra svarbi tiek mažam, tiek dideliam?

O dabar galim pamėginti ugdyti tavo kūrybiškumą bei fantaziją! Tavo užduotėlė šiandien yra kiekvieną dviejų rutuliukų porą (O O) apipiešti. Tai gali būti akytės, mašinytės ratai ar dar kas, ką tik sugalvosi. Daug nemąstyk, tik čiupk pieštuką ir piešk!

OO OO OO OO OO OO OO OO
OO OO OO OO OO OO OO OO
OO OO OO OO OO OO OO OO
OO OO OO OO OO OO OO OO
OO OO OO OO OO OO OO OO
OO OO OO OO OO OO OO OO

DEVYNIOLIKTAS LAIŠKELIS

Labas! Kaip ir kiekvieną šio Advento dienele, čia vėl aš, Noja! Ir kaip gi tau sekėsi įvykdyti kūrybiškumo užduotėlę? Ar visus apskritimus apipiešei? Šįvakar ir mes kartu su kitais elfiukais darysime šią užduotėlę, įdomu kaip kiekvienam iš mūsų seksis. Na, o šiandien tavęs laukia pamokėlė apie dar vieną labai svarbią dorybę, ir tai – **NUOŠIRDUMAS**. Kaip manai, ar esi nuoširdus,-i? O gal jau žinai, ką reiškia būti nuoširdžiam? Jei ne, ne bėda! Aš tau tuoj papasakosiu.

Nuoširdus esi tada, kai nieko nuo kitų ir nuo savęs neslėpi. Nuoširdus esi tada, kai tavo veiksmai atspindi tavo mintis.

Pavyzdžiui, elfas Rimas. Kartą, jo gera draugė Vita užsimanė užsiimti konditerija! Ar gali pagalvoti, ji pareiškė norinti būti sausainių kepėja ir kepti Kalėdų Seneliui jo mėgstamiausius sausainius! Bet, kaip žinia, iš pirmo karto ne visada viskas pavyksta, ir Vitai dar reikėjo daug ko pasimokyti... Ji kas vakarą išbandinėjo naujus receptus, o jos sausainukus, be abejo, turėjo ragauti draugas Rimas. Kai tik ji iškepė sausainuką, taip Rimas jį sukimšdavo ir tik šypsojosi ir gyrė neišpasakytą jų skonį. Jis taip norėjo būti geras draugas ir nenuliūdinti Vitos, kad kimšo visai neskanius, visad kiek nepavykusius Vitos sausainukus, kimšo tol, kol jam sustojo skrandukas ir teko kviesti greitukę! Vita labai išsigando ir net supyko ant Rimo, kad šis, nieko nesakęs, valgė jos sausainius be sustojimo ir neišdrįso nuoširdžiai pasakyti savo nuomonę, kad šie – nėra geri sausainiai.

Taigi, kartais ir nemaloniuose situacijose, turi būti nuoširdus(-i) ir sakyti tai, ką iš tiesų galvoji, nes melas ir apgaulė gali atsisukti prieš tave. Tiesa, ir pasakyti tai reikia mokėti, kad neįžeistum žmogaus, kuriam tai sakai. Visų pirma pasistenk pasakyti kažką gražaus ir gero, kaip ir Rimo pavyzdžiu, jis galėjo tarti Vitai: „Vita, aš labai tavimi didžiuojuosi, kad bandai kepti sausainius ir mokaisi naujų dalykų“. O tik po to pasakyk, kaip jautiesi dėl to tu, kaip pavyzdžiui: „Tu tikra šaunuolė, bet mano skrandukas nepriima tavo sausainių, geriau paprašyk patarimo virėjos Olgos, ji tau duos puikių įžvalgų“. Taip gali išlikti nuoširdus ir neįžeisti kito žmogaus, kai reikia pasakyti jam kartais karčią tiesą. Jei, pavyzdžiui, mokykloje tavo suolo draugas ar draugė trukdys tau mokytis, pamėgink pritaikyti šią taisyklę (pasakyk ką nors gero, o tik tada išsakyk kaip iš tiesų jautiesi) ir būti nuoširdus,-i.

Tai kokią dorybę šiandien sužinojai?

Perskaityk situaciją ir galimus jos sprendimo variantus, o tada žaliai pabrauktą variantą, kuriame teisingas tokios situacijos sprendimas, o raudonai – neteisingą.

- Kiemo draugė turi įprotį juoktis tuomet, kai nukrenti ar kitaip užsigauni, o tau tai visai nepatinka, nori draugės rūpesčio:

a) Nieko nesakai ir grįžęs,-usi papasakoji viską tik mamai.

b) Pasakai draugei, jog tau skauda ir nenorėtum, kad ji iš tavęs juoktųsi, o verčiau padėtų.

- Tavo klasės draugas nesiliauja tavęs kalbinti pamokos metu, nors tau labai įdomu, ką pasakoja mokytoja:

a) Pasakai draugui, kad tau labai įdomu, ką jis pasakoja, bet geriau to išklausytum per pertrauką.

b) Bandai klausyti ir draugo, ir mokytojos, nieko nesakai ir atsilieki atliekant klasės darbą.

- Mama kas rytą gamina tau tuos pačius blynus, tačiau tau jie jau pabodo:

a) Valgai, o kartais, kai ji nemato, atiduodi blynus šuniukui.

b) Pasakai mamytei, kad dėkoji jai už tau ruošiamus pusryčius, bet jau norėtum ko nors kito, pavyzdžiui, košės.

- Autobuse žmogus priešais tave tau vis užmina koją, bet to nejaučia:

a) Mandagiai pasakai žmogui, kad jis šiek tiek paėjėtų, nes tau skauda koją, ant kurios jis vis netyčiom užmina.

b) Kenti visą kelionę su numindžiotu batu.

DVIDEŠIMTAS LAIŠKELIS

Sveika,-s! Sveikinu, mes dar viena dienele arčiau didžiųjų švenčių! Ar jūsų krašte daug prisnigo? Turiu pasakyti, kad čia labai šalta, brr... Šiandien ryte visi mes, elfai, čiupome kastuvus ir kasėme sniegą, mat šianakt buvo didelė pūga. Prireikė daug jėgų, kol išlaisvinome savo draugus – gali patikėti? Užsnigo net dureles! Kad jau prakalbome apie jėgas, pakalbėkime ir apie atkaklumą, kurio kartais taip reikia. Ar žinai, kas tai?

ATKAKLUMAS tai tokia vidinė tavo jėga, kuri neleidžia pasiduoti. Juk ne visada viskas pavyksta iš pirmo karto, ar ne? Ir man taip nutiko būtent šiandien. Naktį pūga buvo tokia stipri, kad atidarius namelio lauko duris, ant manęs užvirto krūva sniego. Pasikviečiau į pagalbą draugus – juk reikia iškasti takelį ir padėti kitiems. O tada kasėme ir kasėme, kasėme ir kasėme... Atrodė, kad sniegas niekada nesibaigs.

Vieną akimirką elfui Tomiui toptelėjo mintis – o kas, jei iš tiesų kasame ne į tą pusę? Vienintelis būdas įsitikinti, pagalvojau – pastatyti elfų bokštą. Šis būdas, mums, mažiesiems, labai praverčia. Taigi, vargais negalais sulipome penkiese vieni kitiems ant pečių, kad galėtume apsižvalgyti iš aukščiau. Ir ką jūs manote? Takelį iškasėme į priešingą pusę! Labai nusivyliau ir nuliūdaus, nes jau buvome labai pavargę ir siaubingai išalkę, o prieš akis, kaip paaiškėjo, dar ilgas ilgas darbas. Sniegą kasiau tol, kol visai išsekvojau jėgas... Taip troškau prisėsti pailsėti, išgerti ramunėlių arbatos, užkrimsti blynėlių ir trumpam pamiršti apie šaltį ir sniegą. Norėjau pasiduoti ir apsisukusi grįžti iškastu takeliu į savo namelį...

Tačiau tada mano minčių pilnoje galvelėje išniro Elfų Kodeksas, kuriame didžiosiomis raidėmis rašoma, kad elfai turi būti vieningi it kumštis, padėti bėdoje ir varge. Taip, būtent! Juk ne man vienai bloga – pirmiausia reikėjo pagalvoti apie kitus mūsų draugus, kurie buvo įstrigę savo nameliuose. Ši mintis man suteikė stiprybės – aš galiu ir noriu jiems padėti! Žinojau, kad kai išlaisvinsime kitus elfus, džiaugsmas atpirks visą sunkų darbą. Taigi, nieko nelaukusi griebiau kastuvą ir ėmiausi kasti. Didis tikslas mane vedė pirmyn – netgi pamiršau apie alkį ir nuovargį! Dirbti sekėsi geriau, atrodė, kad ir kastuvėlis tapo toks lengvas lengvutis. Taip komandiškai kasdami ranka rankon, atsitrenkėme į taip ieškoto elfiukų namelio sieną. Valio! Ta akimirka, kai jau atvėrėme draugų dureles ir jie puolė mums į glėbį, taip stipriai pradžiugino, kad net ir dabar, rašydama tau, šypsaisi.

Taigi, drauguži,-e, noriu tave supažindinti su atkaklumu. Žinau, kad kartais nepasiseka, tačiau visada turi pabandyti dar kartą, o kartais ir dar dešimt, kol pavyks. Svarbiausia nenuleisti rankučių, o pagalvoti, kaip, pavyzdžiui, bus gerai, kai įveiksi vieną ar kitą užduotį. Tai padėjo ir man. Sukaupusi visas jėgas ir nepasidavusi, negaliu atsidžiaugti savimi. O tu būdama,-s atkakli,-us taip pat galėsi įveikti daug išbandymų – šiandien paruoši sunkius namų darbus, o kada nors pabaigsi mokyklą. Patikėk, tau irgi viskas pavyks, turi tik mėginti!

Dabar parašyk, apie kokią dorybę išgirdai šiandien:

Na, o dabar – užduotėlė. Nors Pūkis yra pats atkakliausias katinėlis, tačiau ir patiems atkakliausiems kartais reik draugiškos pagalbos – jis nemoka skaičių. Žinau, kad labai gerai moki tu, todėl būtent tau paskyriau šią užduotį – padėti katiniukui surasti siūlą kamuolėlį. Kelią Pūkiui padėsi surasti rašymo priemone spalvindama, -s skaičiukus iš eilės nuo 1 iki 16. Raudonomis rodyklėmis pažymėta, kur kelias turi prasidėti ir pasibaigti. Keliauti gali tik šiomis kryptimis:

Jeigu pamirši skaičiukus, pažiūrėk čia:

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16 ...

	1	3	3	4	5	
	→	1	2	7	6	
4	2	9	5	6	6	7
3	11	12	10	10	9	8
17	12	3	12	11	14	18
8	3	5	14	12	13	19
15	7	10	16	15	14	17
17	13	12	11	16		
14	13	10	12	→		

DVIDEŠIMT PIRMAS LAIŠKELIS

Labas, labas ir dar kartą labas! Na, ar aš tau dar nepabodau? Nes man su kiekvienu laiškeliu daros vis įdomiau tau rašyti!

Žinai, vienas toks garsus dėdė, apie kurį, tikiu, sužinosi daugiau paaugęs,-usi, Mahatma Gandhis pasakė, kad „tik nuolankus žmogus sugeba suprasti savo klaidas ir įvertinti savo žingsnius“ ir aš su juo labai sutinku, ir šiandien būtent apie **NUOLANKUMĄ** tau ir papasakosiu.

Turbūt paprasčiausia paaiškinti, ką reiškia būti nuolankiam, tai nuolankumą pastatyti priešais puikybę. O apie puikybę jau turbūt gerai žinai iš pasakų ir animacinių filmukų. Ar žinai pasaką „Pelenė“? Apie pasipūtusias Pelenės įsėses ir nuolankiąją Pelenę? Net ir Grinčas pasakoja apie puikybę! Kaip jis manė esąs geresnis už visus, nes nešvenčia Kalėdų. Taigi, puikuotis, reikia būti pasipūtusiam, įsivaizduoti, kad esi geresnis už visus, viską darai, moki, sugebi geriau, nei kiti. Kaip dažnai sako Kalėdų Senelis, manai esąs pasaulio bamba! Turėjom ir mes tokį elfuką Daną. Kiekvienas Kalėdas jis puikuodavosi, kad geriausiai iš visų gamina kalėdines dovanėles, dailiausiai jas supakuoja, yra pats geriausias Kalėdų Senelio pagalbininkas. Ir žinai, kas nutiko? Jis tiek gyrėsi, tiek pūtėsi, vos ne sprogo iš to, koks jautėsi nuostabus, kol visi nuo jo nusisuko. Nei vienas elfas nenorėjo su juo nei žaisti, nei dirbti. Kai taip nutiko ir Danas pasiskundė Seneliui, jis jį ir visus mus kartu pamokė apie **NUOLANKUMĄ**. Vakare, po darbų, prie arbatos ir sausainių jis mums pasakė: „Jūs visi esate nuostabūs. Nuostabūs elfai, darbininkai ir mano pagalbininkai, visus jus myliu po lygiai tiek pat. Tačiau labai svarbu yra žinoti ir savo ribas. Štai Noja, puikiai riša kaspinus ant dovanų, tačiau statyti mašinėlių modeliukus jai sekasi nekaip. Ir mes visi ją mylime už tai, kokius nuostabius kaspinėlius ji riša! O Lukas mums visiems vakare padaro pačios skaniausios arbatos, tačiau blynų iškepti jis nemoka. Na, ir kiekvienas iš jūsų turite dalyką, kuriame esate nuostabūs, tačiau ir kitą, kuris sekasi ne taip gerai. Tad kai žinote savo ribas, žinote, kas jūs esate – kiekvienas unikalus. Be abejonės, ribas galima visuomet perbrėžti – išmokti kepti blynus ar statyti mašinyčių modeliukus, tačiau nuolankus elfukas niekad nepervertins to, ką moka ir po to nesijaus blogai, kai nepavyks, o tuo, ką geba daryti – gali didžiuotis ir džiaugtis. Būkime nuolankūs ir pagarbūs vieni kitiems, taip gyventi bus lengviau ir smagiau!“

Taigi, nuolankumas – tai pagarba tiek sau, tiek kitam. Save mylėti yra būtina, tačiau ta meilė neturi žeisti kito žmogaus ir versti jį jaustis prastesniu. Kiekvienas esame savaip nuostabus, kaip sakė Senelis, ir kiekvienas savaip ribotas, bet tik žmogeliukas suvokiantis savo ribas, yra stiprus!

Taigi kokią dorybę šiandien išmokai?

Išsirink, kuris žmogeliukas esi tu, ir burbuliuke įrašyk, ką moki geriausiai, o kur sekasi ne taip gerai. Prie kitų žmogeliukų priskirk savo draugus ir paklausk jų, ką jie moka geriausiai, o ką ne taip gerai, ir įrašyk.

DVIDEŠIMT ANTRAS LAIŠKELIS

Labas! Tikiuosi, kad jautiesi puikiai. O mano širdelė net virpa, nes Kalėdos taip arti... Dovanėlės jau paruoštos ir laikiu nesulaukiu, kol pamatysi, kuo norime tave pradžiuginti šiais metais. Bet kol kas to reikės palaukti! Pameni, kai kalbėjomės apie kantrybę? Šaunuolis,-ė! O šiandien nutariau tau papasakoti apie **TOLERANCIJĄ**.

Galbūt jau esi apie tai girdėjęs,-usi? Jei ne – klausykis įdėmiai, jei taip – bus puiki proga pasikartoti, nes tai, ką tau papasakosiu, yra beprotiškai svarbu! Tolerancija, visų pirma, yra didžiulė dorybė. Ją reikėtų suprasti ir tau, ir visiems vaikučiams, o kartais jos mokytiis tenka net ir suaugusiems. Turbūt žinai, kad iš kitų negalima tyčiotis, erzinti, įžeidinėti. Kodėl, norėtum paklausti? Pabandyk įsivaizduoti:

Įsivaizduok, kad esi vienintelis mažas paukščiukas didžiuliame miške. Tau labai smagu kas rytą žadinti miško gyventojus kerinčiomis giesmėmis, skrosti padangę savo grakščiais sparneliais ir žiūrėti į žemę iš aukštai aukštai! Tu toks laisvas ir laimingas, nes turi galimybę pamatyti tai, ko joks kitas žvėrelis nesugeba. Bet kartą nugirsti kitų gyvūnų pokalbį ant žemės.

- *Koks keistas padaras! Niekada nevaikšto ant žemės, negali net bėgti!- sakė lapė.*

- *Aha, skraido ir skraido! Gal įsivaizduoja, kad yra debesys?- juokiasi triušis.*

- *Cho cho! Turbūt tai net ne gyvūnas! Kodėl šis įsibrovėlis gyvena mūsų miške?-piktinasi meška.*

- *Tikrai! Juk nė neturi kailio! Išvarkime jį! Jis ne toks kaip mes!-pareiškia šeškas. Tada gyvūnai pradeda kratyti medį, kuriame esi isikūręs savo lizdelį. Tau taip baisu, taip negera, juk tu jų neskriaudei! Pamažu tavo lizdelio šakos ima byrėti, kai... iš šalia telkšančio tvenkinio išnyra žuvelė ir prabyla:*

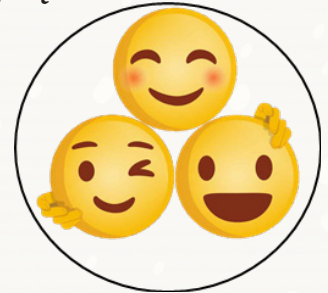
- *Gyvūnai! Paklausykite! Palikite paukštelį ramybėje! Jūs turbūt nesuprantate, kaip jam skaudu! Ar pagalvojote, kodėl kiekvienas iš mūsų prabundame su aušra? Tai paukštelio giesmės mus žadina. O kaip sužinome, kad jau pavasaris? Jis pirmasis mums tai praneša. Jis vienintelis gali pakilti virš medžių viršūnių ir pranešti mums apie artėjančią audrą... Paukštelis čia – toks vienintelis, todėl turime jį gerbti! Na, ir kas, kad jis nemoka vaikščioti? Juk kai kurie iš mūsų nemokame plaukti, lipti medžiais, rausti urvų... Kai kurie praradome vieną akį, ausį, leteną. Mes visi esame skirtingi ir tai yra puiku. Visi turime mylėti vieni kitus, nesvarbu, ką mokame, o ko ne. Juk miškas – mūsų namai. Na, o dabar – skriskite, bėkite, plaukite, lipkite – mūsų silpnybės kartais yra mūsų stiprybės!-pasakė žuvelė ir pliumptelėjo į dumblius. Gyvūnai pagalvojo*

minutėlę ir pakėlę galvą aukštyn į tave pasakė:

- Mes tavęs atsiprašome. Ačiū tau, paukštelė. Tu tokš vienintelis. Tu mūsų mišką visada laukiamas.

Na, ką manai? Ar supratai, ką norėjau tau pasakyti? Šią istoriją kadaise mums papasakojo Kalėdų Senelis. Mes, elfai, susimąstėme apie tai, kokie mes visi esame svarbūs, nors nesame tobuli. Tačiau svarbiausia čia yra tolerancija. Juk niekas nenorėtų atsidurti paukštelio vietoje. Todėl niekada nesityčiook iš kitų, net jei jie, atrodo, šneka, vaikšto, galvoja kitaip. Suprask, kad jie to pakeisti negali, todėl turi priimti kiekvieną tokį, koks jis yra. Bus dar geriau, jei pasiūlysi jiems savo draugystę! O jei kas nors tyčiojasi iš tavęs ar kitų – būtinai pasakyk apie tai suaugusiajam arba draugui. Jie tau galės padėti.

Dabar, kaip ir visada, paprašysiu tavęs parašyti, kokią dorybę šiandien išmokai:

Kaip ir toje istorijoje sakė žuvelė – kartais mūsų silpnybės yra mūsų stiprybės. O stiprūs esame ir galime būti visi! Visi esame skirtingi, visi turime skirtingų... galių? Taip taip, visi esame kažkuo ypatingi! Taigi, šiame paveikslėlyje pavaizduoti vaikučiai – superherojai. Sugalvok, kokias galias jie turi – galbūt gali rankomis pakelti namą, o gal greičiausiai bėgti?

Supergalia:

Supergalia:

Supergalia:

DVIDEŠIMT TREČIAS LAIŠKELIS

Sveika,-s, štai ir aš! Labai džiaugiuosi, kad taip susidraugavome ir kartu draugiškai laukiame Kalėdų. O jos juk visai arti, liko suskaičiuoti paskutines dieneles... ach, kaip nuostabu, ar ne? Na, o mums, elfams, dabar nelengvos dienos – reikia pagal adresus sudėlioti visas dovanėles, kad Kalėdų Seneliui būtų patogų jas išdalyti jums, vaikučiams. Tai labai atsakinga pareiga, todėl skubu tau rašyti šį laiškėlį – tuojau turėsiu kibti į darbus. Šiandien papasakosiu tau apie tikėjimą. Tai, kaip ir visos kitos dorybės, apie kurias tau pasakojau, yra labai labai svarbu.

Kas tas **TIKĖJIMAS**? Cha, žinoma, tikėti gali daug kuo... pavyzdžiui, vienaragiais arba ateiviais. Būtinai turiu pridėti, kad reikia tikėti Kalėdų Seneliu, na, nes jis yra – dar šiandien kartu gėrėme kakavą ir šnekučiavomės. Jei pasiseks, gal ir tu Kalėdų naktį su juo pasimatysi! Iš tiesų, taip pat reikia tikėti ir savimi. Ne, ne, visi žinome, kad tu tikrai esi! Kiekvienam iš mūsų tiesiog reikia tikėti savo jėgomis. Tai reiškia, kad prieš darant ką nors nauja, reikia save padrąsinti – man pavyks. Arba kad viskas bus gerai.

Pasidalinsiu su tavimi istorija, kuri man nutiko, kai dar mokiausi Elfų mokykloje. Sykį reikėjo išmokti ilgą ilgą eilėraštką, o man tai sekėsi sunkiai. Praleidau daug valandų mokydamasi, kol galiausiai atėjo taip nelaukta pamoka. Tiesiog drebėte drebėjau suole! Taip bijojau, kad, atrodo, pradėsiu verkti. Nesijaučiau gerai, nes maniau, kad man nepavyks, kad nepadeklamuosiu eilėraštkio gražiai. Tačiau mano suolo draugas, pamatęs, kad labai jaudinuosi, man pašnibždėjo:

„Ei, Noja, viskas bus gerai! Tu turi patikėti savo jėgomis!“

Jis nežino, pagalvojau, aš juk nemoku gražiai deklamuoti! Na, o tada mokytoja pakvietė mane atsistoti prieš klasę, visi į mane žiūrėjo! Ir tą akimirką, kai pradėjau deklamuoti – žodeliai patys pasipylė man iš burnos. Pasakiau eilėraštkį taip, kaip net nežinojau, kad galiu. Negalėjau patikėti savo akimis, kai mokytoja parašė man dešimt ir į pažymių knygelę įklijo puikiausią lipduką! Straksėjau iš džiaugsmo, buvau pati laimingiausia!

Tik vėliau supratau, kad deklamuoti eilėraštką bijojau tik todėl, kad savimi netikėjau. Visą laiką galvojau tik apie tai, kaip suklystu. O juk reikėjo galvoti atvirkščiai, nes eilėraštkį aš mokėjau! Taigi, tikėjimas savimi yra labai labai

svarbu visur – ir mokykloje, ir būrelyje, kad ir ką beveiktum. Na, o dabar atskleisiu tau paslaptį, kurią man pasakė mano artimos draugės Debesėlių Fėjos. Prieš darydama,-s ką nors itin svarbaus, pagirk save – sakyk: aš moku, man pavyks, aš sugebėsiu! Ir visai nepastebėsi, kaip stebuklinga minčių galia suveiks – tau iš tiesų pavyks! Debesėlių Fėjos išgirs tavo mintis ir tau padės. Pamėgink, man padėjo!

Dabar įrašyk, kokią dorybę sužinojai šiandien:

Užduotėlė tavęs laukia kitame puslapyje!

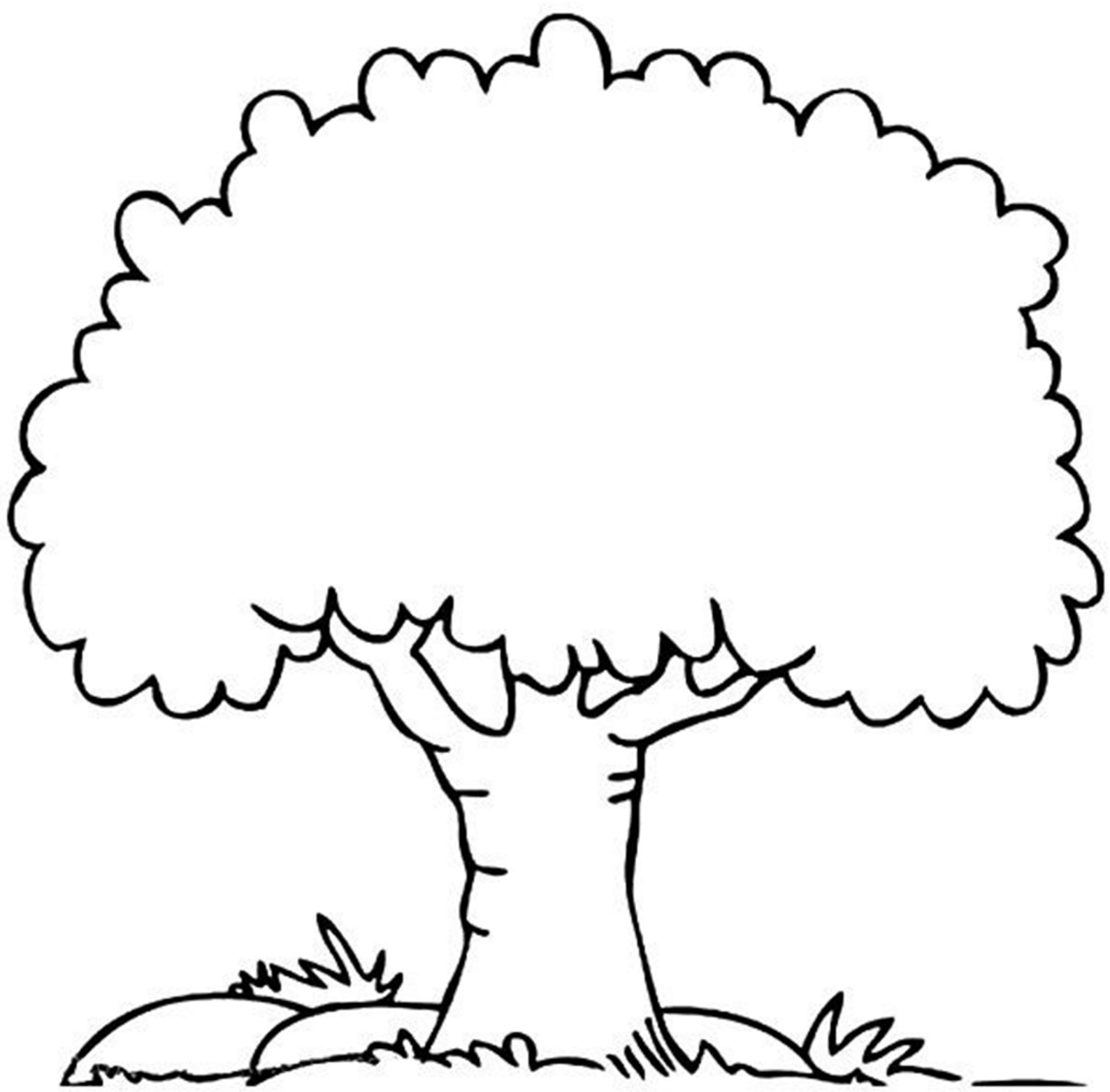
O dabar paruošiau tau smagią užduotėlę. Tau reikės:

- Piešimo priemonių
- Žirklių
- Klijų

Šiame puslapyje rasi lapelius, o kitame – medį. Tai bus tavo Tikėjimo savimi medis! Gali pasidėti jį, pavyzdžiui, prie lovos, kad kas rytą galėtum perskaityti.

Taigi, pirmiausia viską nuspalvink, o po to lapelius iškirpk ir priklijuok ant medžio. Paprašyk tėvelių pagalbos!

DVIDEŠIMT KETVIRTAS LAIŠKELIS

Laabas, mano mielas laiškelių skaitytojau! Ar dar nepavargai nuo kasdienių laiškelių ir užduotėlių? Jei jau pavargai, sveikinu – tai paskutinis laiškelis! Žinai, šiam pasaulyje labai daug netikrumo... Dažnai apie tai susimąstau ir mane tai liūdina. Todėl šiandien, papasakosiu tau, kodėl reikia būti TIKRAM. Taip, čia vėlgi galime susidurti su klausimu, ar tai tikrai yra dorybė, bet pasakysiu tau vieną – tai svarbu, kaip niekad.

Ar domiesi kokia nors įžymybe? Galbūt matei ją per televizorių ar internete? Ar kada pagalvojai, kad norėtum būti kaip ji/jis? Man taip yra buvę. Ir net ne su įžymybėmis, bet ir su mano drauge elfe Leta. Žinai, ji visuomet ateidavo į dirbtuvėles pasipuošusi, tvarkinga, gerai išsimiegojusi ir linksma. Niekad nesupratau, kaip jai tai pavyksta. Tuo tarpu aš mėgau saldų miegelį. Snaausdavau, kiek galėdavau ilgiau ir tik 5 minutės prieš darbą kildavau ir bėgdavau iš lovos tiesiai į dirbtuves – tokia, kokia atsikėliau, nesusišukavus, papurtusiu veideliu ir mieguista. Matydama Letą, pykau ant savęs dėl to, kad taip mėgstu miegoti ir negaliu ateiti į darbą pasitempusi ir graži. Kuo toliau pykau, kad negaliu būti kaip ji, tuo darėsi liūdnės mano dienos – stengiausi keltis anksti, pasiruošti ir užsidėti dirbtinę šypseną prieš išeidama. Bet man nuolat trūkdavo tų 5 minutėlių miego, kuris kas rytą man būdavo pats saldžiausias iš visų. Nusprendžiau apie tai pasikalbėti su Kalėdų Senele, Kalėdų Senelio gyvenimo meile. Ir žinai, ką ji man pasakė? O ji pasakė pačius protingiausius žodžius: „Būk savimi, būk vienintelė tokia ir džiaukis tuo, kuo nori džiaugtis!“. Nuo to karto supratau, kad nereikia bandyti būti kitu žmogumi, privalai būti tikras toks, koks esi ir tada tik į gyvenimą pasibels laimė. Dabar, kai noriu, miegu kiek tik galiu, kai noriu, atsikeliu anksčiau ir pasipuošiu, nuolat stengiuosi klausyti savo širdies ir daryti tai, kas man atrodo geriausia ir teisinga. Tai ir yra TIKRUMAS.

Tad jei kartais sugalvosi, kad kitas žmogus yra kažkuo geresnis už tave, ir tau reikia tokiu būti – mesk tai iš galvos, tiesiog būk savimi ir džiaukis kiekviena diena.

Net ir po 24 laiškelių ir 24 dorybių, tu gali pasirinkti, ką daryti nori TU. Gali pasirinkti, kokios dorybės TAU yra pačios svarbiausios jau nuo mažų dienų.

Mokykis ne mėgdžioti kitus, bet atrasti atsakymus savo širdelėje.

Tokiu palinkėjimu noriu tave palydėti į artėjančią Kalėdų šventę. Be abejo, linkiu, kad ji būtų pati geriausia iš visų, gautum tas dovaneles, apie kurias svajojai ir prisikimštum pilvuką iki soties Kalėdinių patiekalų (tik ne persivalgyk!).

GRAŽIŲ ŠVENTŲ KALĖDŲ!

Tavo draugė, elfytė Noja.

Nuspalvink mane ir mūsų kalėdinę eglutę!

